

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Taberska (spr.)

Sędziowie SSO Małgorzata Winkler - Galicka

SSR Łukasz Kalawski

Protokolant prot. sąd. N. K.

Przy udziale A. D. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015 r.

sprawy **K. P.**

oskarżonej z art. 284 § 2 kk i art. 271 § 1 i 3 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 5 maja 2014r. sygn. akt II K 511/07

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia oskarżoną K. P. od popełnienia przypisanego jej czynu tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.;

2. Kosztami procesu za obie instancje obciąża Skarb Państwa.

Ł. K. E. M. (1) W. - G.

UZASADNIENIE

K. P. została oskarżona o to że:

w okresie od 7 października 2003 r. do dnia 29 września 2004 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem będąc jako barman sprzedawca uprawniona do dokonywania zakupów dla stacji paliw - baru - sklepów P W (...) oraz rozliczenia wydatków w związku z tymi zakupami w raportach kasowych rozliczając środki pieniężne na zakup poświadczyla nieprawdę co do rzeczywistych kwot wydatków poniesionych z tytułu zakupów do P W (...), przywłaszczając jednocześnie w ten sposób pieniądze w łącznej kwocie 40 412,41 zł i tak:

- 1) w raporcie kasowym z dnia 7 października 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 2) w raporcie kasowym z dnia 13 października 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 3) w raporcie kasowym z dnia 11 października 2003 r. kwotę 200,00 zł,
- 4) w raporcie kasowym z dnia 23 października 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 5) w raporcie kasowym z dnia 28 października 2003 r. kwotę 100,00 zł,

- 6) w raporcie kasowym z dnia 3 listopada 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 7) w raporcie kasowym z dnia 4 listopada 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 8) w raporcie kasowym z dnia 12 listopada 2003 r. kwotę 160,00 zł,
- 9) w raporcie kasowym z dnia 14 listopada 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 10) w raporcie kasowym z dnia 26 listopada 2003 r. kwotę 40,00 zł,
- 11) w raporcie kasowym z dnia 28 listopada 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 12) w raporcie kasowym z dnia 1 grudnia 2003 r. kwotę 200,00 zł,
- 13) w raporcie kasowym z dnia 2 grudnia 2003 r. kwotę 70,00 zł,
- 14) w raporcie kasowym z dnia 3 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 15) w raporcie kasowym z dnia 5 grudnia 2003 r. kwotę 200,00 zł,
- 16) w raporcie kasowym z dnia 8 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 17) w raporcie kasowym z dnia 9 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 18) w raporcie kasowym z dnia 10 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 19) w raporcie kasowym z dnia 12 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 20) w raporcie kasowym z dnia 16 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 21) w raporcie kasowym z dnia 17 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł;
- 22) w raporcie kasowym z dnia 19 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 23) w raporcie kasowym z dnia 22 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 24) w raporcie kasowym z dnia 23 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 25) w raporcie kasowym z dnia 29 grudnia 2003 r. kwotę 200,00 zł,
- 26) w raporcie kasowym z dnia 2 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 27) w raporcie kasowym z dnia 5 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 28) w raporcie kasowym z dnia 6 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 29) w raporcie kasowym z dnia 7 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 30) w raporcie kasowym z dnia 9 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 31) w raporcie kasowym z dnia 12 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 32) w raporcie kasowym z dnia 15 stycznia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 33) w raporcie kasowym z dnia 16 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 34) w raporcie kasowym z dnia 13 stycznia 2004 r. kwotę 200,00 zł,

- 35) w raporcie kasowym z dnia 19 stycznia 2004 r. kwotę 150,00 zł,
- 36) w raporcie kasowym z dnia 21 stycznia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 37) w raporcie kasowym z dnia 22 stycznia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 38) w raporcie kasowym z dnia 23 stycznia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 39) w raporcie kasowym z dnia 26 stycznia 2004 r. kwotę 300,00 zł;
- 40) w raporcie kasowym z dnia 27 stycznia 2004 r. kwotę 80,00 zł,
- 41) w raporcie kasowym z dnia 28 stycznia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 42) w raporcie kasowym z dnia 2 lutego 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 43) w raporcie kasowym z dnia 3 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 44) w raporcie kasowym z dnia 4 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 45) w raporcie kasowym z dnia 5 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 46) w raporcie kasowym z dnia 6 lutego 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 47) w raporcie kasowym z dnia 9 lutego 2004 r. kwotę 141,23 zł,
- 48) w raporcie kasowym z dnia 11 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 49) w raporcie kasowym z dnia 13 lutego 2004 r. kwotę 226,73 zł,
- 50) w raporcie kasowym z dnia 16 lutego 2004 r. kwotę 296,00 zł, ';
- 51) w raporcie kasowym z dnia 17 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 52) w raporcie kasowym z dnia 18 lutego 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 53) w raporcie kasowym z dnia 20 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 54) w raporcie kasowym z dnia 24 lutego 2004 r. kwotę 60,00 zł,
- 55) w raporcie kasowym z dnia 25/26 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 56) w raporcie kasowym z dnia 26 lutego 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 57) w raporcie kasowym z dnia 27 lutego 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 58) w raporcie kasowym z dnia 1 marca 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 59) w raporcie kasowym z dnia 2 marca 2004 r. kwotę 120,00 zł,
- 60) w raporcie kasowym z dnia 3 marca 2004 r. kwotę 130,00 zł,
- 61) w raporcie kasowym z dnia 4 marca 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 62) w raporcie kasowym z dnia 5 marca 2004 r. kwotę 206,08 zł,
- 63) w raporcie kasowym z dnia 8 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,

- 64) w raporcie kasowym z dnia 10 marca 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 65) w raporcie kasowym z dnia 12 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 66) w raporcie kasowym z dnia 15 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 67) w raporcie kasowym z dnia 16 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 68) w raporcie kasowym z dnia 17 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 69) w raporcie kasowym z dnia 18 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 70) w raporcie kasowym z dnia 19 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 71) w raporcie kasowym z dnia 22 marca 2004 r. kwotę 150,00 zł,
- 72) w raporcie kasowym z dnia 23 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 73) w raporcie kasowym z dnia 25 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 74) w raporcie kasowym z dnia 26 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 75) w raporcie kasowym z dnia 29 marca 2004 r. kwotę 134,00 zł,
- 76) w raporcie kasowym z dnia 30 marca 2004 r. kwotę 149,65 zł,
- 77) w raporcie kasowym z dnia 31 marca 2004 r. kwotę 150,00 zł,
- 78) w raporcie kasowym z dnia 1 kwietnia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 79) w raporcie kasowym z dnia 2 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 80) w raporcie kasowym z dnia 5 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 81) w raporcie kasowym z dnia 6 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 82) w raporcie kasowym z dnia 7 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 83) w raporcie kasowym z dnia 8 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 84) w raporcie kasowym z dnia 9 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 85) w raporcie kasowym z dnia 13 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 86) w raporcie kasowym z dnia 14 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 87) w raporcie kasowym z dnia 15 kwietnia 2004 r. kwotę 240,00 zł,
- 88) w raporcie kasowym z dnia 16 kwietnia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 89) w raporcie kasowym z dnia 19 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 90) w raporcie kasowym z dnia 20 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 91) w raporcie kasowym z dnia 22 kwietnia 2004 r. kwotę 210,00 zł,
- 92) w raporcie kasowym z dnia 23 kwietnia 2004 r. kwotę 193,94 zł,

- 93) w raporcie kasowym z dnia 26 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 94) w raporcie kasowym z dnia 27 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 95) w raporcie kasowym z dnia 28 kwietnia 2004 r. kwotę 207,00 zł,
- 96) w raporcie kasowym z dnia 29 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 97) w raporcie kasowym z dnia 30 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 98) w raporcie kasowym z dnia 1 maja 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 99) w raporcie kasowym z dnia 4 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 100) w raporcie kasowym z dnia 5 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 101) w raporcie kasowym z dnia 6 maja 2004 r. kwotę 202,50 zł,
- 102) w raporcie kasowym z dnia 7 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 103) w raporcie kasowym z dnia 10 maja 2004 r. kwotę 300,00 zł,
- 104) w raporcie kasowym z dnia 11 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 105) w raporcie kasowym z dnia 12 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 106) w raporcie kasowym z dnia 13 maja 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 107) w raporcie kasowym z dnia 14 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 108) w raporcie kasowym z dnia 17 maja 2004 r. kwotę 300,00 zł,
- 109) w raporcie kasowym z dnia 18 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 110) w raporcie kasowym z dnia 19 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 111) w raporcie kasowym z dnia 20 maja 2004 r. kwotę 120,50 zł,
- 112) w raporcie kasowym z dnia 24 maja 2004 r. kwotę 195,00 zł,
- 113) w raporcie kasowym z dnia 25 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 114) w raporcie kasowym z dnia 26 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 115) w raporcie kasowym z dnia 27 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 116) w raporcie kasowym z dnia 28 maja 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 117) w raporcie kasowym z dnia 31 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 118) w raporcie kasowym z dnia 1 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 119) w raporcie kasowym z dnia 2 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 120) w raporcie kasowym z dnia 3 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 121) w raporcie kasowym z dnia 4 czerwca 2004 r. kwotę 194,76 zł,

- 122) w raporcie kasowym z dnia 7 czerwca 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 123) w raporcie kasowym z dnia 8 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 124) w raporcie kasowym z dnia 9 czerwca 2004 r. kwotę 193,98 zł,
- 125) w raporcie kasowym z dnia 11 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 126) w raporcie kasowym z dnia 14 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 127) w raporcie kasowym z dnia 15 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 128) w raporcie kasowym z dnia 16 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 129) w raporcie kasowym z dnia 17 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 130) w raporcie kasowym z dnia 18 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 131) w raporcie kasowym z dnia 20 czerwca 2004 r. kwotę 2-500,00 zł,
- 132) w raporcie kasowym z dnia 21 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 133) w raporcie kasowym z dnia 21 czerwca 2004 r. kwotę 3.000,00 zł,
- 134) w raporcie kasowym z dnia 22 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 135) w raporcie kasowym z dnia 23 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 136) w raporcie kasowym z dnia 25 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 137) w raporcie kasowym z dnia 28 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 138) w raporcie kasowym z dnia 29 czerwca 2004 r. kwotę 150,00 zł,
- 139) w raporcie kasowym z dnia 30 czerwca 2004 r. kwotę 203,00 zł,
- 140) w raporcie kasowym z dnia 1 lipca 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 141) w raporcie kasowym z dnia 5 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 142) w raporcie kasowym z dnia 6 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 143) w raporcie kasowym z dnia 7 lipca 2004 r. kwotę 150,00 zł,
- 144) w raporcie kasowym z dnia 8 lipca 2004 r. kwotę 320,00 zł,
- 145) w raporcie kasowym z dnia 9 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 146) w raporcie kasowym z dnia 12 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 147) w raporcie kasowym z dnia 13 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 148) w raporcie kasowym z dnia 14 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 149) w raporcie kasowym z dnia 16 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 150) w raporcie kasowym z dnia 19 lipca 2004 r. kwotę 407,12 zł,

- 151) w raporcie kasowym z dnia 20 lipca 2004 r. kwotę 202,98 zł,
- 152) w raporcie kasowym z dnia 21 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 153) w raporcie kasowym z dnia 23 lipca 2004 r. kwotę 300,00 zł,
- 154) w raporcie kasowym z dnia 24 lipca 2004 r. kwotę 50,00 zł,
- 155) w raporcie kasowym z dnia 26 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 156) w raporcie kasowym z dnia 27 lipca 2004 r. kwotę 140,00 zł,
- 157) w raporcie kasowym z dnia 30 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 158) w raporcie kasowym z dnia 2 sierpnia 2004 r. kwotę 435,20 zł,
- 159) w raporcie kasowym z dnia 3 sierpnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 160) w raporcie kasowym z dnia 4 sierpnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 161) w raporcie kasowym z dnia 5 sierpnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 162) w raporcie kasowym z dnia 13 września 2004 r. kwotę 459,96 zł,
- 163) w raporcie kasowym z dnia 14 września 2004 r. kwotę 300,00 zł,
- 164) w raporcie kasowym z dnia 15 września 2004 r. kwotę 250,00 zł,
- 165) w raporcie kasowym z dnia 16 września 2004 r. kwotę 288,02 zł,
- 166) w raporcie kasowym z dnia 17 września 2004 r. kwotę 300,00 zł,
- 167) w raporcie kasowym z dnia 20 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 168) w raporcie kasowym z dnia 21 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 169) w raporcie kasowym z dnia 22 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 170) w raporcie kasowym z dnia 23 września 2004 r. kwotę 1"00,00 zł,
- 171) w raporcie kasowym z dnia 24 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 172) w raporcie kasowym z dnia 27 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 173) w raporcie kasowym z dnia 28 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 174) w raporcie kasowym z dnia 29 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk. i art. 271 § 1 i § 3 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk. i art. 12 kk.

Wyrokiem z dnia 5 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Gnieźnie (sygn. akt. II K 511/07)

- Oskarżoną K. P. uznał za winną tego, że w okresie od 7 października 2003 r. do dnia 29 września 2004 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru będąc zatrudniona jako barman sprzedawca w Przedsiębiorstwie (...) C. S., (...) Spółka jawna z siedzibą w G. jako osoba upoważniona do dokonywania zakupów dla stacji paliw i zobowiązana do rozliczania wydatków na podstawie faktur

oraz raportów dziennych przywłaszczyła powierzone jej pieniądze w wysokości łącznie co najmniej 37 683,50 zł na szkodę Przedsiębiorstwa (...) C. S.. (...) Spółka jawna z siedzibą w G. i tak:

- 1) w raporcie kasowym z dnia 7 października 2003 r. kwotę 101,00 zł,
- 2) w raporcie kasowym z dnia 13 października 2003 r. kwotę 99,10 zł,
- 3) w raporcie kasowym z dnia 22 października 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 4) w raporcie kasowym z dnia 22 października 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 5) w raporcie kasowym z dnia 23 października 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 6) w raporcie kasowym z dnia 28 października 2003 r. kwotę 99,58 zł,
- 7) w raporcie kasowym z dnia 3 listopada 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 8) w raporcie kasowym z dnia 4 listopada 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 9) w raporcie kasowym z dnia 12 listopada 2003 r. kwotę 159,99 zł,
- 10) w raporcie kasowym z dnia 14 listopada 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 11) w raporcie kasowym z dnia 26 listopada 2003 r. kwotę 40,00 zł,
- 12) w raporcie kasowym z dnia 28 listopada 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 13) w raporcie kasowym z dnia 1 grudnia 2003 r. kwotę 99,67 zł,
- 14) w raporcie kasowym z dnia 1 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 15) w raporcie kasowym z dnia 2 grudnia 2003 r. kwotę 70,00 zł,
- 16) w raporcie kasowym z dnia 3 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 17) w raporcie kasowym z dnia 5 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 18) w raporcie kasowym z dnia 5 grudnia 2003 r. kwotę 99,18 zł,
- 19) w raporcie kasowym z dnia 8 grudnia 2003 r. kwotę 99,87 zł,
- 20) w raporcie kasowym z dnia 9 grudnia 2003 r. kwotę 99,63 zł,
- 21) w raporcie kasowym z dnia 10 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 22) w raporcie kasowym z dnia 12 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 23) w raporcie kasowym z dnia 16 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 24) w raporcie kasowym z dnia 17 grudnia 2003 r. kwotę 99,98 zł,
- 25) w raporcie kasowym z dnia 19 grudnia 2003 r. kwotę 99,95 zł,
- 26) w raporcie kasowym z dnia 22 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 27) w raporcie kasowym z dnia 23 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,

- 28) w raporcie kasowym z dnia 29 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,;
- 29) w raporcie kasowym z dnia 29 grudnia 2003 r. kwotę 100,00 zł,
- 30) w raporcie kasowym z dnia 2 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 31) w raporcie kasowym z dnia 5 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 32) w raporcie kasowym z dnia 6 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 33) w raporcie kasowym z dnia 7 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 34) w raporcie kasowym z dnia 9 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 35) w raporcie kasowym z dnia 12 stycznia 2004 r. kwotę 99,91 zł,
- 36) w raporcie kasowym z dnia 13 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 37) w raporcie kasowym z dnia 13 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 38) w raporcie kasowym z dnia 15 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 39) w raporcie kasowym z dnia 15 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,4
- 40) w raporcie kasowym z dnia 16 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł
- 41) w raporcie kasowym z dnia 19 stycznia 2004 r. kwotę 150,00 zł,
- 42) w raporcie kasowym z dnia 21 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 43) w raporcie kasowym z dnia 21 stycznia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 44) w raporcie kasowym z dnia 22 stycznia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 45) w raporcie kasowym z dnia 23 stycznia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 46) w raporcie kasowym z dnia 26 stycznia 2004 r. kwotę 99,58 zł,
- 47) w raporcie kasowym z dnia 26 stycznia 2004 r. kwotę 300,00 zł,
- 48) w raporcie kasowym z dnia 27 stycznia 2004 r. kwotę 80,00 zł,
- 49) w raporcie kasowym z dnia 28 stycznia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 50) w raporcie kasowym z dnia 2 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 51) w raporcie kasowym z dnia 3 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 52) w raporcie kasowym z dnia 4 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 53) w raporcie kasowym z dnia 5 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 54) w raporcie kasowym z dnia 6 lutego 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 55) w raporcie kasowym z dnia 9 lutego 2004 r. kwotę 141,23 zł,
- 56) w raporcie kasowym z dnia 11 lutego 2004 r. kwotę 99,91 zł,

- 57) w raporcie kasowym z dnia 13 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 58) w raporcie kasowym z dnia 13 lutego 2004 r. kwotę 126,73 zł,
- 59) w raporcie kasowym z dnia 16 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 60) w raporcie kasowym z dnia 16 lutego 2004 r. kwotę 196,00 zł
- 61) w raporcie kasowym z dnia 17 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 62) w raporcie kasowym z dnia 18 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 63) w raporcie kasowym z dnia 18 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł.
- 64) w raporcie kasowym z dnia 20 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 65) w raporcie kasowym z dnia 24 lutego 2004 r. kwotę 60,00 zł,
- 66) w raporcie kasowym z dnia 25/26 lutego 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 67) w raporcie kasowym z dnia 26 lutego 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 68) w raporcie kasowym z dnia 27 lutego 2004 r. kwotę 199,96 zł,
- 69) w raporcie kasowym z dnia 1 marca 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 70) w raporcie kasowym z dnia 2 marca 2004 r. kwotę 120,00 zł,
- 71) w raporcie kasowym z dnia 3 marca 2004 r. kwotę 130,00 zł,
- 72) w raporcie kasowym z dnia 4 marca 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 73) w raporcie kasowym z dnia 8 marca 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 74) w raporcie kasowym z dnia 8 marca 2004 r. kwotę 99,90 zł,
- 75) w raporcie kasowym z dnia 10 marca 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 76) w raporcie kasowym z dnia 12 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 77) w raporcie kasowym z dnia 15 marca 2004 r. kwotę 199,93 zł,
- 78) w raporcie kasowym z dnia 16 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 79) w raporcie kasowym z dnia 17 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 80) w raporcie kasowym z dnia 18 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 81) w raporcie kasowym z dnia 19 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 82) w raporcie kasowym z dnia 22 marca 2004 r. kwotę 149,97 zł,
- 83) w raporcie kasowym z dnia 23 marca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 84) w raporcie kasowym z dnia 25 marca 2004 r. kwotę 199,80 zł,
- 85) w raporcie kasowym z dnia 26 marca 2004 r. kwotę 199,40 zł,

- 86) w raporcie kasowym z dnia 29 marca 2004 r. kwotę 134,00 zł,
- 87) w raporcie kasowym z dnia 30 marca 2004 r. kwotę 149,65 zł,
- 88) w raporcie kasowym z dnia 31 marca 2004 r. kwotę 150,00 zł,
- 89) w raporcie kasowym z dnia 1 kwietnia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 90) w raporcie kasowym z dnia 2 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł
- 91) w raporcie kasowym z dnia 5 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 92) w raporcie kasowym z dnia 6 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 93) w raporcie kasowym z dnia 7 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 94) w raporcie kasowym z dnia 8 kwietnia 2004 r. kwotę 199,98 zł,
- 95) w raporcie kasowym z dnia 9 kwietnia 2004 r. kwotę 199,49 zł,
- 96) w raporcie kasowym z dnia 13 kwietnia 2004 r. kwotę 199,94 zł,
- 97) w raporcie kasowym z dnia 14 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 98) w raporcie kasowym z dnia 15 kwietnia 2004 r. kwotę 239,99 zł,
- 99) w raporcie kasowym z dnia 16 kwietnia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 100) w raporcie kasowym z dnia 19 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 101) w raporcie kasowym z dnia 20 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 102) w raporcie kasowym z dnia 22 kwietnia 2004 r. kwotę 209,37 zł,
- 103) w raporcie kasowym z dnia 23 kwietnia 2004 r. kwotę 193,94 zł,
- 104) w raporcie kasowym z dnia 26 kwietnia 2004 r. kwotę 99,95 zł,
- 105) w raporcie kasowym z dnia 27 kwietnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 106) w raporcie kasowym z dnia 28 kwietnia 2004 r. kwotę 207,00 zł,
- 107) w raporcie kasowym z dnia 29 kwietnia 2004 r. kwotę 200,03 zł,
- 108) w raporcie kasowym z dnia 30 kwietnia 2004 r. kwotę 199,94 zł,
- 109) w raporcie kasowym z dnia 30 kwietnia/1 maja 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 110) w raporcie kasowym z dnia 4 maja 2004 r. kwotę 199,99 zł,
- 111) w raporcie kasowym z dnia 5 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 112) w raporcie kasowym z dnia 7 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 113) w raporcie kasowym z dnia 10 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 114) w raporcie kasowym z dnia 10 maja 2004 r. kwotę 100,00 zł,

- 115) w raporcie kasowym z dnia 11 maja 2004 r. kwotę 210,00 zł,
- 116) w raporcie kasowym z dnia 12 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 117) w raporcie kasowym z dnia 13 maja 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 118) w raporcie kasowym z dnia 14 maja 2004 r. kwotę 99,65 zł,
- 119) w raporcie kasowym z dnia 17 maja 2004 r. kwotę 300,00 zł,
- 120) w raporcie kasowym z dnia 18 maja 2004 r. kwotę 200,14 zł,
- 121) w raporcie kasowym z dnia 19 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 122) w raporcie kasowym z dnia 20 maja 2004 r. kwotę 120,56 zł,
- 123) w raporcie kasowym z dnia 24 maja 2004 r. kwotę 95,00 zł,
- 124) w raporcie kasowym z dnia 24 maja 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 125) w raporcie kasowym z dnia 25 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 126) w raporcie kasowym z dnia 26 maja 2004 r. kwotę 100,20 zł,
- 127) w raporcie kasowym z dnia 26 maja 2004 r. kwotę 99,93 zł,
- 128) w raporcie kasowym z dnia 27 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 129) w raporcie kasowym z dnia 28 maja 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 130) w raporcie kasowym z dnia 31 maja 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 131) w raporcie kasowym z dnia 1 czerwca 2004 r. kwotę 190,00 zł,
- 132) w raporcie kasowym z dnia 2 czerwca 2004 r. kwotę 199,06 zł,
- 133) w raporcie kasowym z dnia 3 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 134) w raporcie kasowym z dnia 4 czerwca 2004 r. kwotę 194,76 zł,
- 135) w raporcie kasowym z dnia 7 czerwca 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 136) w raporcie kasowym z dnia 7 czerwca 2004 r. kwotę 100,00 zł,
- 137) w raporcie kasowym z dnia 8 czerwca 2004 r. kwotę 200,19 zł,
- 138) w raporcie kasowym z dnia 9 czerwca 2004 r. kwotę 193,98 zł,
- 139) w raporcie kasowym z dnia 11 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 140) w raporcie kasowym z dnia 14 czerwca 2004 r. kwotę 199,95 zł,
- 141) w raporcie kasowym z dnia 15 czerwca 2004 r. kwotę 199,02 zł,
- 142) w raporcie kasowym z dnia 16 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
- 143) w raporcie kasowym z dnia 17 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,

144) w raporcie kasowym z dnia 18 czerwca 2004 r. kwotę 199,63,00 zł,
145) w raporcie kasowym z dnia 20 czerwca 2004 r. kwotę 2.500,00 zł,
146) w raporcie kasowym z dnia 21 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
147) w raporcie kasowym z dnia 21 czerwca 2004 r. kwotę 3.000,00 zł,
148) w raporcie kasowym z dnia 22 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
149) w raporcie kasowym z dnia 23 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
150) w raporcie kasowym z dnia 25 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
151) w raporcie kasowym z dnia 28 czerwca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
152) w raporcie kasowym z dnia 29 czerwca 2004 r. kwotę 150,00 zł,
153) w raporcie kasowym z dnia 30 czerwca 2004 r. kwotę 203,00 zł,
154) w raporcie kasowym z dnia 1 lipca 2004 r. kwotę 100,00 zł,
155) w raporcie kasowym z dnia 5 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
156) w raporcie kasowym z dnia 6 lipca 2004 r. kwotę 199,55 zł,
157) w raporcie kasowym z dnia 7 lipca 2004 r. kwotę 150,00 zł,
158) w raporcie kasowym z dnia 8 lipca 2004 r. kwotę 320,63 zł,
159) w raporcie kasowym z dnia 9 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
160) w raporcie kasowym z dnia 12 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
161) w raporcie kasowym z dnia 13 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
162) w raporcie kasowym z dnia 14 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
163) w raporcie kasowym z dnia 16 lipca 2004 r. kwotę 200,04 zł,
164) w raporcie kasowym z dnia 19 lipca 2004 r. kwotę 100,60 zł,
165) w raporcie kasowym z dnia 19 lipca 2004 r. kwotę 307,12 zł,
166) w raporcie kasowym z dnia 20 lipca 2004 r. kwotę 103,04 zł,
167) w raporcie kasowym z dnia 20 lipca 2004 r. kwotę 99,13 zł,
168) w raporcie kasowym z dnia 21 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
169) w raporcie kasowym z dnia 23 lipca 2004 r. kwotę 300,00 zł,
170) w raporcie kasowym z dnia 26 lipca 2004 r. kwotę 200,00 zł,
171) w raporcie kasowym z dnia 27 lipca 2004 r. kwotę 140,00 zł,
172) w raporcie kasowym z dnia 30 lipca 2004 r. kwotę 200,19 zł,

173) w raporcie kasowym z dnia 2 sierpnia 2004 r. kwotę 435,20 zł,
174) w raporcie kasowym z dnia 3 sierpnia 2004 r. kwotę 199,92 zł,
175) w raporcie kasowym z dnia 4 sierpnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
176) w raporcie kasowym z dnia 5 sierpnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
177) w raporcie kasowym z dnia 6 sierpnia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
178) w raporcie kasowym z dnia 9 sierpnia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
179) w raporcie kasowym z dnia 10 sierpnia 2004 r. kwotę 107,00 zł,
180) w raporcie kasowym z dnia 11 sierpnia 2004 r. kwotę 199,22 zł,
181) w raporcie kasowym z dnia 12 sierpnia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
182) w raporcie kasowym z dnia 16 sierpnia 2004 r. kwotę 50,00 zł,
183) w raporcie kasowym z dnia 16/17 sierpnia 2004 r. kwotę 100,01 zł,
184) w raporcie kasowym z dnia 17 sierpnia 2004 r. kwotę 141,00 zł,
185) w raporcie kasowym z dnia 18 sierpnia 2004 r. kwotę 200,00 zł,
186) w raporcie kasowym z dnia 19 sierpnia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
187) w raporcie kasowym z dnia 19/23 sierpnia 2004 r. kwotę 99,75 zł,
188) w raporcie kasowym z dnia 23 sierpnia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
189) w raporcie kasowym z dnia 24 sierpnia 2004 r. kwotę 50,00 zł
190) w raporcie kasowym z dnia 25 sierpnia 2004 r. kwotę 160,03 zł,
191) w raporcie kasowym z dnia 26 sierpnia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
192) w raporcie kasowym z dnia 30 sierpnia 2004 r. kwotę 199,94 zł,
193) w raporcie kasowym z dnia 31 sierpnia 2004 r. kwotę 100,00 zł,
194) w raporcie kasowym z dnia 1 września 2004 r. kwotę 100,00 zł,
195) w raporcie kasowym z dnia 2 września 2004 r. kwotę 251,74 zł,
196) w raporcie kasowym z dnia 7 września 2004 r. kwotę 100,00 zł,
197) w raporcie kasowym z dnia 8 września 2004 r. kwotę 173,89 zł,
198) w raporcie kasowym z dnia 10 września 2004 r. kwotę 199,42 zł,
199) w raporcie kasowym z dnia 14 września 2004 r. kwotę 100,00 zł,
200) w raporcie kasowym z dnia 14 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,
201) w raporcie kasowym z dnia 15 września 2004 r. kwotę 250,00 zł,

202) w raporcie kasowym z dnia 16 września 2004 r. kwotę 288,02 zł,
203) w raporcie kasowym z dnia 17 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,
204) w raporcie kasowym z dnia 17 września 2004 r. kwotę 100,00 zł,
205) w raporcie kasowym z dnia 20 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,
206) w raporcie kasowym z dnia 21 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,
207) w raporcie kasowym z dnia 22 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,
208) w raporcie kasowym z dnia 23 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,
209) w raporcie kasowym z dnia 24 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,
210) w raporcie kasowym z dnia 27 września 2004 r. kwotę 199,43 zł,
211) w raporcie kasowym z dnia 28 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,
212) w raporcie kasowym z dnia 29 września 2004 r. kwotę 200,00 zł,

tj. występku z art. 284 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk. i za przestępstwo to na podstawie art. 284 § 2 kk. wymierzył jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

- Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk. wykonanie wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby.

- Na podstawie art. 46 § 1 kk. zasądził od oskarżonej na rzecz Przedsiębiorstwa (...) C. S., (...) Spółka jawna z siedzibą w G. kwotę 34 883,50 zł tytułem naprawienia szkody powstałej w wyniku przestępstwa.

- Na podstawie art. 624 § 1 kpk. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym nie wymierzył jej opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez obrońcę oskarżonej, który zarzucił rozstrzygnięciu:

I. Obrazę przepisów postępowania która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) art. 4 kpk, art. 7 k.p.k., art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na nieuwzględnieniu okoliczności dotyczących celu, który był powodem, wprowadzenia na stacji benzynowej pokrzywdzonej spółki jawnej przy ul. (...) w G., raportów kasowych oraz sposobu ich prowadzenia w okresie 2003 r., wskazanych w zeznaniach świadków i opiniach biegłych. Z zeznań pokrzywdzonego C. S. wspólnika Przedsiębiorstwa (...) Spółka jawna z siedzibą w G., wynika, że na stacji benzynowej przy ul. (...) w G. pracownicy zajmujący się sprzedażą paliw sporządzali raporty dzienne służące do rozliczania przychodów ze sprzedaży paliwa i towarów ze stacji oraz wydatków, w tym pobrania gotówki z kasy. Raporty stanowiły także podstawę przekazania pomiędzy pracownikami zmiany, ponieważ w raportach ujęta była suma gotówki w kasie. Za rozliczanie przychodów ze sprzedaży i kwotę gotówki w kasie odpowiedzialni byli pracownicy zmiany, którzy przed przyjęciem zmiany powinni sprawdzić stan kasy i potwierdzić ten fakt podpisem i pieczętą złożonym na raporcie kasowym. C. S. zeznał „Zalecenie moje było takie żeby na raportach kasowych były podpisy i pieczętka" (k - 522). „Wielokrotnie zwracałem uwagę na to, że nie podpisują raportów" (k- 524). „Ja zaleciłem aby pobrać gotówkę na zakupy i się z niej rozliczyć. Ja zalecałem aby było to na piśmie" (k- 488). „Za zmianę byli solidarnie odpowiedzialni pracownicy zmiany, natomiast za pobrane zaliczki oskarżona. Pracownik miał potwierdzić zgodność w rozliczeniu odpowiednim wpisem i podpisem" (k. 489-490). Ta część zeznań pokrzywdzonego, której nie uwzględnił Sąd w uzasadnieniu, zasługuje na wiarę, gdyż okoliczności wynikające z zeznań przemawiają na korzyść oskarżonej

oraz są potwierdzone innymi dowodami, w tym opiniami biegłych. Świadek M. S. (1) zeznał, że pracował na stacji paliw należącej do pokrzywdzonej na stanowisku sprzedawcy i do jego obowiązków należało prowadzenie raportów, na których na koniec zmiany wpisywał stan gotówki w kasie, sprawdzany przez pracownika przyjmującego zmianę „Na raporcie były podpisy zdający i odbierający. Obie osoby musiały się podpisać na jednym raporcie” (k-1189). Świadek D. K. zeznał „Kwota końcowa zmiany przekazywanej była jednocześnie kwotą początkową zmiany przyjmującej. My liczyliśmy pieniądze. Na podstawie liczenia stwierdziliśmy, że kwota wpisana w raporcie zgadza się z sumą znajdującą się w kasie. Raport był przeważnie podpisywany przez osoby zdające i przyjmujące” (k- 1222-1223). Świadek E. M. (2) zeznała „Raport podpisuję ja i panowie, którzy sporządzili raport ze stacji” (k - 858). „Ta procedura ma zapobiegać oszustwu. Jak przyszedliśmy do pracy to raporty były sporządzane w taki sposób jak teraz się sporządza. Były również podpisywane przez pracowników, którzy zdają zmianę. Wiem, że tak było bo jeszcze niektóre raporty leżały. Na raportach były też pieczętki” (k- 859). Również zdaniem biegłych B. L. i A. M. raporty dobowe, pomimo że stanowiły one jedynie dokumenty wewnętrzne, powinny być podpisane przez pracownika zdającego zmianę i przyjmującego zmianę, ponieważ w ten sposób osoba odpowiedzialna za gotówkę, która zdaje zmianę, poprzez złożenie podpisu przez osobę przyjmującą zmianę zwalnia się od odpowiedzialności za powierzone jej pieniądze. Biegła A. M. zeznała „Na raportach kasowych brakuje podpisów osoby, która sporządziła raport kasowy i jednocześnie przejmowała gotówkę od osoby przekazującej...Pracując jako główna księgowa i jako biegła rewident nie spotkałam się z taką sytuacją aby raporty kasowe były niepodpisane” (protokół z 30.08.2010 r.). Biegły B. L. zeznał „Raporty kasowe powinny być podpisane przez osoby je sporządzające, ponieważ osoba odpowiedzialna za gotówkę powinna podpisując takie raporty zwolnić się od odpowiedzialności za powierzone jej pieniądze. Raport powinien podpisywać i przyjmujący i sporządzający” (k- 955). Wskazane uchybienie procesowe polegające na pominięciu przytoczonego w zarzucie materiału dowodowego, miało wpływ na treść wyroku, ponieważ z tych dowodów wynika, że znajdujące się w aktach sprawy raporty kasowe są egzemplarzami wykonanymi „na brudno”. Spośród wszystkich raportów tylko na dwóch dokumentach znajdują się podpisy osób zdających i przyjmujących zmianę. Przytoczone dowody wskazują na błędną ocenę wiarygodności zeznań świadków R. B., M. T., M. K. i wyjaśnień oskarżonej w części dotyczącej sporządzenia dwóch egzemplarzy raportów kasowych, egzemplarza „na brudno” i egzemplarza „na czysto”. Z zeznań i wyjaśnień wyżej wymienionych osób wynika, że podstawą przekazania zmiany na stacji paliw przy ul. (...) w G. w 2002 r. były raporty kasowe sporządzone „na czysto”, podpisane przez pracownika zdającego i przyjmującego zmianę, których pokrzywdzony nie załączył do akt niniejszej sprawy. Zdaniem apelującego pokrzywdzony mógł celowo nie załączyć raportów sporządzonych „na czysto”, bowiem na tych raportach kwoty wydatkowe przez K. P. na zakup towarów mogły być tożsame z kwotami wskazanymi na fakturach”,

2) art. 7 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na błędnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie wiarygodności zeznań świadków R. B., M. T., M. K. oraz wyjaśnień oskarżonej, w części dotyczącej sporządzenia dwóch egzemplarzy raportów kasowych na stacji benzynowej przy ul. (...) w G., prowadzonej przez pokrzywdzoną spółkę, w okresie objętym oskarżeniem. Dokonując oceny zgromadzonych dowodów Sąd Rejonowy błędnie uznał, że raporty kasowe były sporządzone w jednym egzemplarzu i błędnie odmówił wiary wskazanym świadkom „Nadto jako nieprawdziwe Sąd ocenił zeznania świadków, w których wskazywali oni na konieczność sporządzenia dwóch egzemplarzy raportów kasowych. Twierdzenia te pozostawały w sprzeczności z zeznaniami C. S., A. B., D. W. i M. S. (1), ale również nie znajdowały żadnego logicznego uzasadnienia (str. 19 uzasadnienia). Zdaniem apelującego w aktach sprawy nie zabezpieczono raportów kasowych stanowiących podstawę przekazania zmiany, ponieważ zabezpieczone raporty nie są podpisane a raporty stanowiące podstawę przekazania zmiany były podpisane zarówno przez pracownika przyjmującego, jak i zdającego zmianę. Przepisy o rachunkowości nie wymagały prowadzenia raportów kasowych w podmiotach gospodarczych prowadzonych w formie spółki jawnej. W pokrzywdzonej spółce raporty kasowe służyły wyłącznie do użytku wewnętrznego i stanowiły podstawę materialnego rozliczenia pracowników oraz rozliczenia przekazania zmiany. Gdyby dokumenty te nie były podpisywane przez pracowników zdających zmianę i przejmujących zmianę, to pracodawca nie mógłby w sposób prawnie skuteczny zgłosić roszczeń przeciwko pracownikom z tytułu ewentualnego powstania niedoboru. Raporty kasowe miały umożliwić pracodawcy rozliczenie materialne pracowników. Na taki cel prowadzenia raportów kasowych wskazywał pokrzywdzony, świadkowie oraz biegli z dziedziny rachunkowości. W raportach kasowych zabezpieczonych w aktach sprawy tylko dwa dokumenty są podpisane przez osobę zdającą lub przyjmującą zmianę,

co zgodnie z zasadą logicznego wnioskowania oznacza, że musiał być co najmniej jeszcze jeden inny egzemplarz raportu kasowego podpisany przez zdającego i przyjmującego zmianę, stanowiący podstawę przekazania zmiany. Skoro ze zgromadzonych dowodów wynika, że na stacji paliw pokrzywdzonej spółki, w okresie objętym oskarżeniem sporządzono co najmniej dwa raporty kasowe, jeden który zabezpieczono w aktach sprawy a drugi podpisany przez pracowników zdającego i przyjmującego zmianę, stanowiący podstawę przekazania zmiany, to błędna jest ocena zeznań wymienionych świadków. Powyższe uchybienie ma wpływ na treść wyroku, ponieważ w ocenie apelującego na niezależnych do akt sprawy raportach kwoty wskazane jako wydatkowane przez oskarżoną na zakup towarów mogą być tożsame z kwotami wynikającymi z faktur. Błędny jest wniosek sądu, który uważa, iż o niewiarygodności wskazanych świadków świadczą zeznania C. S.. Zeznania pokrzywdzonego są wewnątrznie sprzeczne, bowiem z jednej strony z zeznań tych wynika, że podstawą przekazania zmiany były raporty kasowe podpisane przez pracownika zdającego i przyjmującego zmianę oraz opatrzone pieczętką firmy, a z drugiej strony pokrzywdzony twierdzi, że na stacji paliw raporty kasowe były sporządzone tylko w jednym egzemplarzu. Skoro zabezpieczone w aktach sprawy raporty nie są tymi, na podstawie których przekazywano zmianę, to oznacza, że musiał być jeszcze inny egzemplarz raportu. Logicznym uzasadnieniem sporządzenia dwóch egzemplarzy raportów była potrzeba zachowania raportu sporządzonego na brudno, który mógł zawierać błędy, z uwagi na potwierdzenie na tych raportach sporządzanych „na brudno” faktu pobrania gotówki z kasy. Ponadto C. S. nakłaniając oskarżoną na zawyżanie kwot wpisywanych w raporcie „na brudno” mógł działać w celu uzależnienia pracownika od pracodawcy. W takim też najprawdopodobniej celu C. S. nakłaniał B. P., A. S., M. S. (2) i A. F. do podrabiania podpisów oskarżonej na fakturach sprzedaży paliwa, za co wymienione osoby zostały prawomocnie skazane. Podpisywanie przez pracowników faktur nazwiskiem oskarżonej nie znajduje żadnego innego logicznego uzasadnienia, ponieważ faktury te mógł osobiście podpisać pokrzywdzony C. S.,

3) art. 7 kpk, art. 196 §3 kpk, art. 201 kpk i art. 424 pkt 1 kpk polegającą na błędnym uznaniu za wiarygodną opinię biegłego B. L., pomimo że opinia z dnia 24.03.2006 r. wykracza poza zakresloną przez Sąd tezę dowodową a nadto zawiera ustalenia zastrzeżone do wyłącznej kompetencji sądu. Ponadto opinia jest niejasna i sprzeczna z opinią biegłej A. M.. Sąd Rejonowy w tezie dowodowej skierowanej do biegłego domagał się ustalenia niżej wymienionych okoliczności:

- jaka dokumentacja powinna być prowadzona w firmie stosującej uproszczoną formę rozliczenia,
- czemu służyły raporty dzienne przez kogo i jakiej podlegały weryfikacji, czy weryfikacja raportów powinna umożliwić wykrycie nadużycia,
- czy istniała kontrola pobierania zaliczek z kasy przez oskarżoną i rozliczania się z nich w oparciu o weryfikację dokumentacji księgowej za okres zarzucony aktem oskarżenia przez porównanie ewidencji zakupów (sprzedaży) z raportami i księgą przychodów i rozchodów,

Biegły B. L. nie odpowiedział na pytania zmierzające do ustalenia w jakim celu prowadzono raporty dzienne oraz czy istniała kontrola pobierania zaliczek z kasy pokrzywdzonej spółki, a ponad zakresloną tezę dowodową wyraził w opinii pogląd wskazujący na popełnienie przez oskarżoną przestępstwa. W wielu miejscach opinii biegły wskazuje na przywłaszczenie przez oskarżoną pieniędzy na szkodę pokrzywdzonej spółki, co z jednej strony świadczy o niedopuszczalnym przekroczeniu zakresloną tezę dowodową przez biegłego, a z drugiej strony świadczy o zajęciu w sprawie stanowiska wskazującego na popełnienie przez oskarżoną przestępstwa, zagwarantowanego do wyłącznej kompetencji sądu. Biegły między innymi stwierdził „W wyniku dokonanej weryfikacji biegły wyliczył kwotę przywłaszczoną przez pozwaną w wysokości ogółem podanej w zestawieniu (str. 7 opinii z 24.03.2006 r.). Opinia biegłego B. L. jest niejasna i sprzeczna z opinią biegłej A. M.. Na pytanie obrońcy zadane na rozprawie w dniu 28.01.2013 r. „...czy w aktach sprawy są dowody potwierdzające pobranie przez oskarżoną gotówki z kasy lub potwierdzające dokonanie przez oskarżoną wpłaty do kasy” biegły zeznał „Dowodem tym jest raport kasowy. Ten raport jest dokumentem przekazania pieniędzy przez jedną osobę prowadzącą kasę a drugą osobą. K. P. pobrała kwoty, które wpisywała do raportu”. W znajdujących się w aktach sprawy raportach nie ma zapisów wskazujących na kwotę wypłaconą K. P. przed dokonaniem zakupów lub wpłaconą do kasy po dokonaniu zakupów. Z zeznań

świadków wynika, że przed dokonaniem zakupu towarów pracownik stacji wypłacał oskarżonej z kasy żadaną przez nią kwotę, którą zapisywał na kartce, a następnie po dokonaniu zakupu oskarżona wpłacała do kasy pozostałą kwotę i przekazywała fakturę zakupu, w celu rozliczenia się z pobranej zaliczki. Na to same pytanie zadane biegłej A. M. biegła zeznała „Dowodem potwierdzającym pobranie pieniędzy z kasy są zeznania świadków, natomiast niema takich dowodów. Nie ma dowodu, który świadczyłby o tym jaką kwotę K. P. wpłaciła do kasy po dokonaniu zakupów”. Wobec sprzeczności pomiędzy opiniami Sąd dopuścił dowód z kolejnej opinii biegłego z dziedziny rachunkowości, co oznacza, że ocena zakwestionowanego dowodu była błędna. Powyższe uchybienie procesowe miało wpływ na treść wyroku, ponieważ między innymi na podstawie opinii biegłego B. L. Sąd Rejonowy błędnie ustalił, że oskarżona przywłaszczyła pieniądze stanowiąc majątek pokrzywdzonej spółki,

4) art. 4 kpk, art. 5 § 1 kpk, art. 7 kpk polegającą na niewłaściwym sformułowaniu pytań do biegłej z dziedziny rachunkowości A. M., w postanowieniu dowodowym z dnia 15.09.2009 r. i 3.11.2009 r., w taki sposób, iż wynika z nich, że w firmie prowadzonej przez C. S. doszło do nadużyć finansowych będących skutkiem niewłaściwego rozliczania przez oskarżoną wydatków na podstawie faktur. Zdaniem apelującego ocena materiału dowodowego powinna nastąpić po zamknięciu przewodu sądowego bezpośrednio przed wyrokowaniem, na co wskazuje przepis art. 410 kpk. Formułując tezę dowodową Sąd Rejonowy założył, że oskarżona podczas wykonywania pracy na stacji paliw przy ul. (...) w G., w okresie objętym aktem oskarżenia, dokonała nadużyć finansowych, a zadaniem biegłej z dziedziny rachunkowości było jedynie ustalenie pokrzywdzonego podmiotu, ewentualnych rozliczeń pomiędzy C. S. jako osobą (...)W. (...) spółka jawna z siedzibą w G. oraz czy weryfikacja raportów kasowych umożliwiła wykrycie wymienionych w postanowieniu nadużyć finansowych. W postanowieniu dowodowym z dnia 15.09.2007 r. zawarto między innymi następujące pytania „który podmiot został pokrzywdzony na skutek niewłaściwego rozliczania wydatków na podstawie faktur oraz raportów kasowych... czy weryfikacja raportów kasowych umożliwiła wykrycie w/w nadużyć finansowych”. Zdaniem obrony pytania skierowane do biegłej powinny mieć charakter otwarty i zgodnie z zasadą domniemania niewinności na tym etapie postępowania Sąd w tezie dowodowej skierowanej do biegłej nie powinien zakładać, że oskarżona popełniła przestępstwo. Zadaniem biegłej powinno być ustalenie czy na podstawie dokumentacji księgowej, prowadzonej w pokrzywdzonej firmie, można ustalić czy doszło do niedoboru, a jeżeli tak to kto jest odpowiedzialny za spowodowanie niedoboru, w jakiej kwocie wystąpił niedobór i jakie dokumenty księgowe wskazują na wielkość niedoboru i osobę odpowiedzialną za jego spowodowanie. Powyższe uchybienie procesowe miało wpływ na treść opinii biegłej A. M.. Biegła w opinii uznała, że oskarżona popełniła przestępstwo przywłaszczenia pieniędzy. Do takiego wniosku upoważniają niżej przytoczone twierdzenia zawarte w opinii biegłej „Ustalenie wysokości szkody z tytułu zakupów dokonanych przez K. P....(str. 5 opinii), „Szkoda pomiędzy zapłatą za dokonanie zakupów a wartością rozchodu gotówki ujętą w raporcie z tytułu tych zakupów wynosi 31,366,10 zł” (str. 12 opinii), „Wskazana w wyroku z dnia 11 sierpnia 2006 r. szkoda z tytułu pobrania przez oskarżoną K. P. gotówki z kasy...” (str. 12 wyroku), „Podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą, który został pokrzywdzony z tytułu zawyżenia rozchodu gotówki z kasy...” (str. 14 opinii). Biegła nie mogłaby sformułować wyżej przytoczonych wypowiedzi jedynie na podstawie analizy dokumentacji księgowej, ponieważ z dokumentów księgowych wynika, że jest rozbieżność pomiędzy kwotą wartości zakupów dokonanych przez oskarżoną, wpisaną w raporcie kasowym i kwotą wskazaną na fakturze. W dokumentacji księgowej brak dowodów potwierdzających pobranie przez oskarżoną gotówki na zakup towarów oraz dowodów potwierdzających wpłatę do kasy reszty pieniędzy pozostałych po dokonaniu zakupów. Świadkowie nie pamiętają jakie kwoty wypłacali oskarżonej przed każdym zakupem i jakie kwoty przekazywała oskarżona do kasy po dokonaniu zakupów. Z dokumentów księgowych wynika jedynie omawiana rozbieżność. Nie można natomiast ustalić, czy konsekwencją tej rozbieżności jest jakakolwiek szkoda pokrzywdzonej. Oskarżona rozliczyła się z gotówki pobranej na zakup towarów na podstawie kwoty wskazanej na fakturze a nie w raporcie kasowym,

5) art. 7 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na błędnej ocenie dowodu z opinii biegłej A. M.. Zdaniem Sądu Rejonowego opinia biegłej jest wiarygodna, jasna i pełna a wnioski opinii zostały przedstawione w sposób logiczny i zrozumiały (str. 22 uzasadnienia). Zdaniem apelującego opinia biegłej A. M. jest niezrozumiała a wyprowadzone przez biegłą wnioski sprzeczne są z zasadami prawidłowego rozumowania. Biegła A. M. na rozprawie w dniu 30.08.2010 r. zeznała „Nie można ustalić na podstawie zapisów w raportach, jaką łącznie kwotę pobrała oskarżona i jaką zwróciła następnie do kasy po dokonaniu zapisów”. Pomimo braku możliwości ustalenia kwot pobranych przez oskarżoną

przed dokonaniem zakupów oraz kwot wpłaconych do kasy po dokonaniu zakupów biegła na tej samej rozprawie zeznała „Dla mnie szkoda jest różnicą pomiędzy kwotą wskazaną na fakturze a wyższą kwotą ujętą w raporcie kasowym, gdzie wpisana jest zawyżona wartość faktury”. Przedstawiony powyżej wniosek opinii sprzeczny jest z zasadą prawidłowego rozumowania, ponieważ z różnicy pomiędzy kwotami wpisanymi na fakturze i w raporcie nie wynika jakakolwiek szkoda. Szkodę stanowiącą niedobór gotówki w kasie, można wyliczyć tylko wówczas, gdy istnieje informacja o kwotach pobranych przez oskarżoną przed dokonaniem zakupów i o kwotach wpłaconych do kasy po dokonaniu zakupów. Na błędy zawarte w opinii biegłej A. M. wskazują wnioski opinii biegłego M. L. (1), który zeznał „Do wyliczenia niedoboru potrzebna jest informacja o ilości gotówki w kasie na konkretny dzień i druga informacja ile tej gotówki być powinno. To powinno być udokumentowane stosownymi dokumentami... Gdybym miał określić odpowiedzialność osoby pobierającej gotówkę z kasy potrzebowałbym dokumenty potwierdzające pobranie gotówki z kasy. Wtedy wiedzielibyśmy ile dana osoba pobrała gotówki... Potrzebowałbym również dokumentów KP, które zawierałyby informacje ile ta osoba pieniędzy zawróciła do kasy. Różnica mówiłaby nam ile ta osoba wydała pieniędzy. Wówczas na tę różnicę potrzebowałbym dokumenty, które potwierdziłyby wydatkowanie tych środków” (k-1407-1408). Po dokonaniu każdego zakupu oskarżona wpłaciła do kasy pokrzywdzonej spółki kwotę odpowiadającą różnicy pomiędzy kwotą pobraną z kasy a kwotą wynikającą z faktury wydatkowaną na zakup towarów. Wnioskowanie przeciwne sprzeczne jest z zasadą logicznego wnioskowania oraz zasadą domniemania niewinności. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18.09.2003 r. w sprawie III KK 149/2002 wyraził następujący pogląd „Ewentualne sfalszowanie dokumentów samo przez się nie przemawia za tym, iż doszło do przywłaszczenia mienia. Działanie takie należy wykazać na podstawie konkretnych okoliczności i w odniesieniu do konkretnych kwot” (Lex Polonica 373888). Rozbieżność' pomiędzy kwotami wpisanymi w raporcie kasowym prowadzonym „na brudno” a kwotami wskazanymi na fakturze nie świadczy o popełnieniu przez oskarżoną przestępstwa fałszowania dokumentów bądź poświadczenia nieprawdy, co oznacza, że przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy tym bardziej powinien być uwzględniony przytoczony powyżej pogląd Sądu Najwyższego,

6). art. 4 kpk, art. 5 § 1 kpk i art. 7 kpk polegającą na błędnym sformułowaniu tezy dowodowej w postanowieniu z dnia 4.03.2013 r. o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego sądowego M. L. (1), która zawiera błędne założenie, że na skutek niewłaściwego rozliczenia przez oskarżoną wydatków na zakup towarów pokrzywdzona doznała szkody. Zdaniem apelującego pytanie skierowane do biegłego powinno mieć charakter otwarty i winno zmierzać do ustalenia, czy na podstawie rozbieżności pomiędzy kwotami wpisanymi do raportów kasowych i kwotami wskazanymi na fakturach zakupu można ustalić, że pokrzywdzona poniosła w wyniku tych rozliczeń szkodę a jeżeli tak to w jakiej wysokości. Powyższe uchybienie miało wpływ na treść opinii biegłego M. L. (1), ponieważ biegły w opinii nie ustalał, czy pokrzywdzona doznała szkody a założył, że taki fakt miał miejsce i ustalił jedynie jej wysokość. Biegły zeznał „Nie prowadziłem rozważań, czy powstał niedobór w kasie” (k-14070),

7) art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 167 kpk, art. 201 kpk i art. 366 § 1 kpk polegającą na nieuwzględnieniu wniosków opinii biegłego M. L. (1) i błędnym oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy, zgłoszonego na rozprawie w dniu 5 maja 2014 r., o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego M. L. (1) w celu ustalenia, które zakupy, spośród wymienionych w zarzucie aktu oskarżenia, można rozliczyć w oparciu o dokumenty wypłaty gotówki z kasy KW, dokumenty wpłaty gotówki do kasy KP, zapisy w zeszytach lub raportach kasowych. Dowód z opinii biegłego M. L. (1) został dopuszczony w celu wyjaśnienia rozbieżności w opiniach biegłych B. L. i A. M.. Zadaniem biegłego nie było ustalenie, czy powstał niedobór. Biegły zeznał „Ja porównywałem dwie opinie i wyjaśniłem różnice między nimi. Nie prowadziłem rozważań czy powstał niedobór w kasie” (k- 1467). Biegły B. L. i A. M. nie wyliczali niedoboru gotówki w kasie pokrzywdzonej spółki będącego skutkiem nierozliczenia się oskarżonej z wypłaconej jej zaliczki na zakup towaru, lecz założyli, że taki niedobór wystąpił a zadaniem biegłego jest jedynie wyliczenie wartości niedoboru. Dotychczas w żadnej z opinii biegłych z dziedziny rachunkowości nie wyliczono niedoboru gotówki w kasie pokrzywdzonej, ponieważ biegli nie mogli wykonać takiego zadania z uwagi na braki w dokumentacji księgowej. Nie ma żadnych dokumentów ani zapisów pozwalających na ustalenie kwot zaliczek wypłaconych oskarżonej na zakup towarów i wpłaconych do kasy po dokonaniu zakupów. Biegły M. L. (1) zeznał „Niedobór to jest brak czegoś... brak konkretnych środków pieniężnych... Do wyliczenia niedoboru potrzebna jest informacja o ilości gotówki w kasie na konkretny dzień i druga informacja ile tej gotówki być powinno... Gdybym miał określić odpowiedzialność osoby pobierającej gotówkę z kasy

potrzebowałbym dokumenty potwierdzające pobranie gotówki z kasy, Wtedy wiedzielibyśmy ile dana osoba pobrałaby gotówki... Potrzebowałbym również dokumentów KP, które zawierałyby informacją ile ta osoba pieniędzy zwróciła do kasy. Różnica mówiłaby nam ile ta osoba wydała pieniędzy. Wówczas na tę różnicę potrzebowałbym dokumenty, które potwierdzałyby wydatkowanie tych środków. W tej firmie dokumentowanie odbywało się na podstawie zapisów w zeszytcie... W zeszytcie powinien być zapis w postaci daty, pobranej kwoty, osoby, która wybiera i pokwitowanie osoby, która wydaje i analogicznie pokwitowanie zwrotu pomiędzy do kasy"(k-1407).

„Gdyby osoba, która prowadzi kasę na własną odpowiedzialność wydawała pieniądze innym pracownikom bez pokwitowania, to taką osobę też można by było na tej podstawie rozliczyć.. Ja mówię o osobie, która prowadzi kasę, bo taka osoba byłaby wtedy za nią odpowiedzialna... Można rozliczyć osobę, jeżeli nie ma dokumentów KW i KP i jeżeli nie ma w zeszytcie zapisu, jakie kwoty zostały pobrane i jakie zostały zdane do kasy, to trzeba brać pod uwagę oświadczenia osoby, która wydała pieniądze i oświadczenia osoby, która pobrała pieniądze" (k- 1408). Z przytoczonej opinii biegłego M. L. (1) wynika, że do wyliczenia niedoboru będącego skutkiem nierozliczenia się oskarżonej z otrzymanych z kasy zaliczek na zakup towarów, niezbędne są informacje o wysokości kwot otrzymanych i wpłaconych do kasy. W aktach sprawy nie ma żadnego pisemnego dowodu na okoliczność kwot zaliczek pobranych przez oskarżoną z kasy przed dokonaniem zakupów i kwot wpłaconych do kasy po dokonaniu zakupu. Tę okoliczność można byłoby ustalić jedynie na podstawie zeznań świadków. W okresie objętym oskarżeniem osobami prowadzącymi kasę na stacji paliw przy ul. (...) w G. byli M. T., R. B. i M. K.. Świadczenie nie pamiętali jakie kwoty zaliczek przekazali K. P. z przeznaczeniem na zakup towarów do stacji paliw i jakie kwoty wpłaciła oskarżona do kasy po dokonaniu zakupów. Świadczenie nie mogli pamiętać tych kwot, które dotyczyły 212 zaliczek. Biegły M. L. (1) błędnie uznał, że opinie biegłych B. L. i A. M. są poprawne metodologicznie oraz, że biegli mogli na podstawie akt sprawy ustalić szkodę i dlatego obrońca chcąc ustalić na jakich dokumentach źródłowych opierali się biegli wydający wcześniejsze opinie zadał biegłemu pytanie, które Przewodnicząca uchyliła. Na kolejne pytanie obrońcy „...na podstawie jakich spośród wymienionych dowodów: dokumentów KW i KP zapisów w zeszytcie, czy też zeznań świadków biegli B. L. i A. M. ustalili kwotę pobraną przez K. P. z kasy i wpłaconą do kasy po wykonaniu zakupów" biegły M. L. (2) zeznał „...te dane są zawarte w opiniach biegłych sądowych" (k- 1408). Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że biegli B. L. i A. M. w ogóle nie ustalili kwot zaliczek pobranych przez oskarżoną z kasy na zakup towarów i kwot wpłaconych do kasy po dokonaniu zakupów, błędnie przyjmując, że niedobór i wysokość szkody można wyliczyć dysponując wyłącznie raportami kasowymi, na których kwota zakupów nie odpowiada kwotom wskazanym na fakturach. Apelujący wykazał, że takie wnioskowanie jest błędne. Kierując się poglądem prawnym wyrażonym w przytoczonym wyroku Sądu Najwyższego (Lex Polonica 373888), który stwierdził, że w procesie dotyczącym przywłaszczenia mienia Sąd powinien wykazać na podstawie konkretnych okoliczności, że doszło do przywłaszczenia konkretnych kwot, obrońca zawniioskował uzupełnienie opinii biegłego M. L. (1) w celu ustalenia jakie zdarzenia gospodarcze, dotyczące zakupów na stacji paliw, spośród wymienionych w zarzutach, można rozliczyć w oparciu o dokumenty KW, KP, zapisy w zeszytach oraz zeznania świadków. Sąd Rejonowy z obrazą przytoczonych przepisów błędnie oddalił wniosek obrońcy o uzupełnienie opinii biegłego, błędnie przyjmując, że zmierzał on jedynie do przedłużenia postępowania (k-1409). Powyższe uchybienie miało wpływ na treść wyroku, ponieważ zdaniem biegłego M. L. (1) aby ustalić, czy oskarżona rozliczyła się z zaliczek pobranych na zakup towarów, należy znać kwoty pobranych zaliczek i kwoty wpłacone do kasy. Zawniioskowany dowód zmierzał do ustalenia tych faktów, których dotychczas biegli we wcześniejszych opiniach nie ustalili,

8). art. 366 § 1 kpk i art. 370 § 4 kpk polegającą na błędnym uchyleniu pytań obrońcy skierowanych do biegłej A. M. na rozprawie w dniu 30.08.2010 r., zmierzających do wyjaśnienia, czy wspólnicy pokrzywdzonej spółki jawnej rozliczając dochód za 2003 r. powinni zauważyć, że w spółce jawnej brakuje gotówki w kwocie około 40 000 zł. Biegła na rozprawie zeznała „Wspólnicy mogli nie wiedzieć, że brakuje kilkunastu tysięcy złotych gotówki w kasie składając deklarację podatkową". Zdaniem obrońcy aby ocenić powyższą wypowiedz biegłej należało ustalić jaki dochód osiągnęli w 2003 r. wspólnicy pokrzywdzonej spółki jawnej a następnie porównać ten dochód z kwotą rzekomego niedoboru i ustalić jaką część dochodu spółki stanowiła kwota rzekomego niedoboru, określona przez biegłą na kilkanaście tysięcy złotych a wskazana w zaskarżonym wyroku na około 37 000 zł. Przewodnicząca z obrazą przytoczonych przepisów uchyliła pytania obrońcy „Jakie dochody osiągnęli wspólnicy spółki jawnej w 2003 r., że mogli nie wiedzieć, że w kasie brakuje kilkunastu tysięcy złotych" oraz pytanie „Dlaczego biegła nie znając informacji

o dochodzie bądź stracie podatkowej, osiągniętej przez (...) spółki jawnej (...) w 2003 r., udzieliła odpowiedzi, że wspólnicy tej spółki rozliczając się z dochodu za 2003 r. mogli nie zauważyć niedoboru kasowego w kwocie kilkunastu tysięcy złotych". Zdaniem apelującego powyższe uchybienie mogło mieć wpływ na treść wyroku, ponieważ nie można wykluczyć, że w 2003 r. (...) spółki jawnej (...) osiągnęli stratę a wówczas sporządzając deklarację podatkową za 2003 r. powinni zauważyć, że w kasie spółki brakuje kwoty około 40 000 zł,

9). art. 180 § 1 i 2 kpk polegającą na przesłuchaniu w charakterze świadka radcy prawnego R. Z., który udzielając pomocy prawnej pokrzywdzonej był zobowiązany do zachowania tajemnicy zawodowej, bez uzyskania zwolnienia tej osoby od obowiązku zachowania tajemnicy. Powyższe uchybienie miało wpływ na treść wyroku, bowiem zdaniem apelującego przesłuchanie świadka R. Z. nie było niezbędne dla dobra wymiaru sprawiedliwości. Świadek R. zasada na rozprawie w dniu 6.08.2008 r. zeznał „Ja jestem związany tajemnicą na okoliczności związane z wykonywaniem zawodu radcy prawnego. Nie pamiętam, czy Sąd zwalniał mnie z obowiązku zachowania w tajemnicy informacji, które uzyskałem w ramach wykonywania zawodu radcy prawnego”,

10) art. 366 § 2 kpk i art. 404 § 2 kpk polegającą na błędnym prowadzeniu rozprawy w dalszym ciągu a nie od początku, pomimo że kolejne odroczenie rozpraw, dokonane po dwukrotnym wznowieniu przewodu sądowego w dniach 28.02.2012 r. i 27.07.2012 r. było długotrwałe i naruszało zasadę koncentracji materiału dowodowego. Do dnia 12.10.2010 r. Sąd Rejonowy przesłuchał wszystkich świadków wskazanych w akcie oskarżenia. Po tym terminie Sąd przesłuchał tylko dwóch świadków, którzy nie pracowali na stacji paliw przy, ul. (...) w G. w okresie objętym aktem oskarżenia i w dniu 22.02.2012 r. zamknął przewód sądowy. Pierwsze wznowienie przewodu sądowego nastąpiło z uwagi na potrzebę uzupełniającego przesłuchania oskarżonej. Kolejne wznowienie przewodu sądowego nastąpiło z uwagi na potrzebę przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego. Pomędzy kolejnymi terminami rozprawy wyznaczonymi na dzień 28.01.2013 r. i 31.03.2014 r. upłynął ponad rok i ten upływ czasu powinien być wystarczającym powodem do prowadzenia rozprawy od początku, tym bardziej, że przesłuchanie świadków, których zeznania mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, nastąpiło przed czterema laty licząc od dnia wydania zaskarżonego wyroku. Taki upływ czasu sprawił, że Sąd nie mógł pamiętać zeznań świadków i orzekał na podstawie zeznań świadków zawartych w protokołach rozprawy, czym naruszył zasadę bezpośredniości. W okresie dwóch lat poprzedzających wydanie zaskarżonego wyroku została sporządzona jedna opinia i sąd przesłuchał jedynie trzech biegłych. Zdaniem apelującego w sytuacji, gdy w dokumentów księgowych nie wynika aby w pokrzywdzonej spółce wystąpił niedobór i gdy sąd dokonuje oceny opisanego w zarzucie zachowania oskarżonej przede wszystkim na podstawie zeznań świadków, upływ czterech lat pomiędzy przesłuchaniem świadków a ogłoszeniem wyroku jest wystarczającym powodem do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania,

11). art. 7 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na błędnej ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonej. W ocenie Sądu Rejonowego na wiarę nie zasługują wyjaśnienia, w których oskarżona wskazuje, że pracodawca C. S. nakazał jej wpisywanie do raportów kasowych zawyżonych kwot wydatkowanych na zakup towarów, ponieważ fałszowanie dokumentów, z których korzystał sam oskarżony nie znajdowało uzasadnienia. Trudno bowiem zakładać, aby pokrzywdzony przez okres blisko roku gromadził dowody obciążające oskarżoną, która była jego zaufanym pracownikiem (str. 15 i 16 uzasadnienia). Zdaniem apelującego C. S. celowo tworzył i gromadził dowody tak zwane „haki”, które w przyszłości mogłyby wykorzystać przeciwko pracownikom. Będąc zaufanym pracownikiem K. P. miała informacje o nieprawidłowościach w firmie pokrzywdzonego i dlatego gromadzenie dowodów przeciwko oskarżonej było uzasadnione, gdyż stanowiły one dla pracodawcy gwarancje, że pracownik nie ujawni przed właściwymi organami sprzecznego z prawem postępowania pracodawcy. Oskarżona szczerze wyjaśniła dlaczego do raportów „na brudno” wpisywała wyższe kwoty zakupów niż wynikające z faktur. Prawidłowa ocena tej części wyjaśnień oskarżonej pozwala na ustalenie, że pracodawca kazał oskarżonej zawyżać w raportach kwoty zakupów i oskarżona wykonywała polecenia pracodawcy. Gdyby oskarżona rzeczywiście przywłaszczyła część pieniędzy otrzymanych, w formie zaliczek z przeznaczeniem na zakup towarów, wówczas oskarżona mogłaby wyjaśnić, że część zakupów dokonywała na podstawie paragonów a nie faktur i dlatego jest rozbieżność pomiędzy kwotą faktur a kwotą wpisaną w raporcie, która uwzględnia również zakup bezfakturowej. O gromadzeniu przez C. S. dowodów przeciwko pracownikom świadczą ustalenia dokonane w prawomocnym wyroku karnym, w którym C. S. został uznany za winnego między

innymi podżeganiami pracowników do fałszowania dokumentów, w tym podpisów K. P., podżegania pracowników do poświadczenia nieprawdy, uporczywego naruszania praw pracowników i naruszanie; przepisów o ubezpieczeniu społecznym. C. S. nakazał pracownikom fałszowanie podpisu oskarżonej na wystawianych fakturach, pomimo że osobiście mógł wystawić fakturę i swoim nazwiskiem ją podpisać. Nakłanianie pracowników do fałszowania podpisów miało na celu tworzenie przeciwko pracownikom dowodów, które w przyszłości miałyby zniechęcić pracowników do kierowania przeciwko pracodawcy roszczeń do Sądu Pracy. Nie ma innej racjonalnej przyczyny uzasadniającej popełnienia przez C. S. wskazanego przestępstwa.

Oskarżona wyjaśniła, że znajdujące się w aktach niniejszej sprawy kserokopie akt osobowych oskarżonej są dokumentami podrobionymi, ponieważ nie zawierała ona z C. S. pisemnej umowy o pracę i umowy o odpowiedzialności materialnej. Podpis na wskazanych umowach został naniesiony poprzez wykonanie kserokopii podpisu z innego dokumentu. Pomimo zobowiązania C. S. do złożenia oryginału akt osobowych oskarżonej C. S. nie wykonał tego obowiązku.

Sąd Rejonowy błędnie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonej dotyczącym sporządzenia raportów kasowych w dwóch egzemplarzach, to jest w formie czystopisów i brudnopisów (str. 16 uzasadnienia). Z wyjaśnień oskarżonej, zeznań świadków M. K., M. T. i R. B. wynika, że raporty kasowe były sporządzone w dwóch egzemplarzach. We wcześniejszych zarzutach apelacji obrońca wykazał, że przekazywanie zmiany na podstawie niepodpisanych raportów kasowych, nie miałyby dla pracodawcy jakiegokolwiek sensu. Niepodpisane przez pracowników raporty nie mają znaczenia dla udowodnienia ewentualnego roszczenia pracodawcy przeciwko pracownikom dotyczącego materialnego rozliczenia pracowników z powierzonego mienia. Raport sporządzony przez pracownika i zdającego zmianę nie podpisany przez pracownika przejmującego zmianę nie jest dowodem, że pracownik przejmujący zmianę otrzymał w kasie gotówkę wymienioną w raporcie. Wszyscy świadkowie wskazywali na podpisywanie raportów przez osobę zdającą i przejmującą zmianę, a pokrzywdzony dodatkowo wskazywał na opieczętowanie raportów. Spośród ponad 200 raportów zabezpieczonych w aktach sprawy tylko dwa raporty podpisane. Prawidłowa ocena materiału dowodnego pozwala na ustalenie, że raporty były sporządzane w dwóch egzemplarzach i wyjaśnienia oskarżonej w tej części zasługują na wiarę. Dokonując oceny wyjaśnień Sąd Rejonowy błędnie uznał, że bezpośrednio po ujawnieniu procederu K. P. nie kwestionowała przywłaszczenia pieniędzy powierzonych jej przez pracodawcę i przyznała się do kradzieży pieniędzy (str. 16 i 17 i uzasadnienia). Powyższe ustalenie nie wynika z wyjaśnień oskarżonej i podpisanych przez nią oświadczeń. W toku postępowania przygotowawczego, gdy oskarżona nie korzystała z pomocy obrońcy, oskarżona wyjaśniła, że nigdy nie przywłaszczyła pieniędzy otrzymanych na zakup towarów i z wszystkich kwot rozliczyła się. Pieniądze na zakup towarów otrzymała od pracownika prowadzącego kasę, który zapisywał kwotę zaliczki, a następnie po dokonaniu zakupu zwracała resztę do kasy i przekazywała fakturę (k-89).

Podczas pierwszych zeznań złożonych na rozprawie w dniu 10.06.2005 r. oskarżona zaprzeczyła aby przywłaszczyła jakiegokolwiek kwoty na szkodę pracodawcy i nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Oskarżona wyjaśniła, że każdego dnia były sporządzane dwa raporty. W raporcie „na brudno” była wpisywana wyższa kwota zakupów a w raporcie „na czysto” wpisywano kwotę wynikającą z faktury. W okresie zatrudnienia oskarżona pracowała u C. S. przez 6 dni w tygodniu po 12 godzin dziennie, bez prawa do urlopu i dlatego nie godząc się z takimi warunkami pracy wspomniała pracodawcy, że sprawa zakończy się w Sądzie Pracy. Raporty „na brudno”, z zawyżoną przez oskarżoną kwotą zakupów, miały być gwarancją dla pracodawcy, że oskarżona nie będzie dochodziła swoich praw w Sądzie Pracy. Zdaniem obrony jest nieprawdopodobne ażeby zaginęły wszystkie raporty „na czysto” sporządzone na stacji paliw przy ul. (...) w G., w których kwota zakupów jest tożsama z kwotą wynikającą z faktur. Oskarżona napisała oświadczenia znajdujące się na karcie 4-6 pod przymusem i pod dyktando głównej księgowej A. B.. C. S. groził oskarżonej, że zgnije w więzieniu. Oskarżona miała wówczas 21 lat, była zastraszona i bała się utraty pracy i dlatego podpisała oświadczenie, że zobowiązuje się do spłacenia różnicy z faktur w kwocie wyliczonej przez księgową. Pracodawca wymuszał na pracownikach złożenie pisemnego oświadczenia, w którym przyznaliby się do przywłaszczenia pieniędzy. Świadek M. T. takie oświadczenie podpisał „Zawyżałem kwoty faktur na raportach i różnicę brałem do kieszeni...” (k-7). Oskarżona w pisemnym oświadczeniu nie przyznała się do przywłaszczenia pieniędzy. Z ilości sporządzonych oświadczeń i ich treści wynika, że oświadczenia były sporządzane pod przymusem i pod

dyktando pracodawcy (k. 3-10). Prawidłowa ocena wyjaśnień pozwala na ustalenie, że oskarżona nigdy nie przyznała się do przywłaszczenia pieniędzy a oświadczenie o zwrocie kwoty wyliczonej przez księgową napisała pod presją i w obawie o utratę pracy. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 23.10.2007 r. w sprawie II AKa 290/07 wyraził następujący pogląd „Wykorzystanie przez Sąd przeciwko oskarżonemu dowodu w postaci sporządzonego przez niego - jeszcze przed nadaniem mu statusu podejrzanego i uzyskaniem wynikającym z tego tytułu gwarancji procesowych - oświadczenia (pisma), stworzonego na potrzeby danego procesu, w którym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu potem przestępstwa (którego to przyznania nie potwierdził później w żadnym z wyjaśnień złożonych, przed właściwymi organami procesowymi) i nadanie tak uzyskanemu dokumentowi rangi rozstrzygającego dowodu w kwestii sprawstwa i winy tego oskarżonego, stanowi naruszenie wynikającego z Konstytucji RP. Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz Kodeksu Postępowania Karnego prawa do sprawiedliwego i rzetelnego procesu" (Lex nr 327527). Załączone do akt pisemne oświadczenia oskarżonej nie zostały co prawda sporządzone na żądanie organu procesowego lecz pracodawcy, jednakże w ocenie apelującego oświadczenie te zostały sporządzone z wyłącznej inicjatywy pracodawcy i pod psychicznym przymusem, co oznacza, że nie mogą one stanowić rozstrzygającego dowodu świadczącego o popełnieniu przez oskarżoną zarzucanego jej czynu. W toku postępowania przygotowawczego oskarżona nigdy nie potwierdziła okoliczności wskazanych w oświadczeniach i nie zwróciła pracodawcy wyliczonej przez niego kwoty,

12) art. 7 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającym na błędnej ocenie wiarygodności zeznań świadków C. S. i A. B. w części dotyczącej prowadzenia raportów kasowych w jednym egzemplarzu oraz przyznania się oskarżonej do przywłaszczenia pieniędzy w kwocie odpowiadającej różnicy pomiędzy kwotą wskazaną w raporcie a wynikającą z faktur. Zeznania świadka C. S. nie zasługują na wiarę, ponieważ pokrzywdzony nakłaniał podległych mu pracowników do fałszowania dokumentów poprzez fałszowanie podpisów oskarżonej. Pokrzywdzony nakłaniał pracowników do poświadczania nieprawdy oraz naruszał uporczywie prawa pracowników. Świadek B. P., A. S., M. S. (2) i A. F. zeznały, że na polecenie C. S. podrabiały podpis oskarżonej na fakturach. Nakłaniając świadków do podrabiania podpisów oskarżonej na fakturach pokrzywdzony tłumaczył, że tylko oskarżona jest upoważniona do wystawiania faktur w jego firmie. Takie tłumaczenie z oczywistych względów nie zasługuje na wiarę, ponieważ C. S. był współnikiem spółki jawnej i każdy współnik jest upoważniony do podpisywania faktur swoim nazwiskiem. Nakłaniając pracowników do fałszowania dokumentów C. S. zbierał przeciwko pracownikom dowody, które mógł w przyszłości wykorzystać zniechęcając pracowników w ten sposób do dochodzenia roszczeń wynikających z prawa pracy. Świadkowie M. K. i M. T. zeznali, że pokrzywdzony C. S. nakazywał im wystawianie faktur na nazwisko klienta na kwoty przekraczające możliwość zakupu paliwa przez danego klienta. M. K. zeznał „C. S. nakłaniał mnie do wypisywania sfałszowanej faktury i to był powód mojego odejścia z pracy... Jeśli chodzi o tę sfałszowaną fakturę, to ja miałem ją wystawić na jednego klienta. Ta kwota była kolosalna i wartość tej faktury była tak duża, że ja nie byłbym w stanie sprzedać takiej ilości towaru w ciągu jednej nocki a nawet w ciągu tygodnia" (k- 567). M. T. zeznał „Podtrzymuje zeznania, że szef polecał oskarżonej wpisywanie wyższych kwot w raporcie kasowym niż widniała na fakturach" (k-571). Pokrzywdzony jest osobiście zainteresowany wynikiem postępowania i z uwagi na konflikt, który był powodem wytoczenia powództwa przez pracowników przeciwko pracodawcy do Sądu Pracy, pomógł oskarżoną o przywłaszczenie pieniędzy. Jest nieprawdopodobne aby prowadząc działalność gospodarczą przez okres roku nie zauważył, że w kasie spółki brakuje około 40 000 zł, którą rzekomo przywłaszczyła oskarżona. C. S. nakłaniał pracowników do składania fałszywych zeznań, co wynika z wyroku skazującego, którym uznano C. S. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk. W ocenie apelującego nie można wykluczyć, że świadek C. S. mógł również nakłonić główną księgową, która nadal jest pracownikiem pokrzywdzonej spółki, do złożenia nieszczerých zeznań. Powyższe uchybienie procesowe ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ wyłącznie na podstawie zeznań tych świadków Sąd Rejonowy ustalił, że K. P. przywłaszczyła pieniądze stanowiące majątek pokrzywdzonej spółki,

13) art. 49 § 1 k.p.k. i art. 53 k.p.k. polegającą na błędnym dopuszczeniu do udziału w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego C. S. działającego w sprawie jako osoba fizyczna, pomimo że pokrzywdzoną jest spółka wymieniona w wyroku a mianowicie Przedsiębiorstwo (...) C. S., (...) Spółka Jawna z siedzibą w G.. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższe wydanym w sprawie I KZP 7/11, na skutek pytania prawnego skierowanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie, wyraził pogląd, że spółka jawna może występować w postępowaniu karnym w charakterze

pokrzywdzonego, ponieważ stosuje się wobec niej odpowiednio przepisy o osobach prawnych. W niniejszym postępowaniu pokrzywdzona w ogóle nie została zawiadomiona o toczącej się sprawie. W sprawie od początku występował C. S. działając jako osoba fizyczna a nie jako wspólnik spółki jawnej, co oznacza, że Sąd Rejonowy dopuścił do udziału w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego nieuprawniony podmiot. Powyższe uchybienie miało wpływ na treść wyroku, ponieważ C. S. aktywnie uczestnik w postępowaniu.

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na błędnym ustaleniu, że:

1. oskarżona sporządzała i sprawdzała raporty dobowe (str. 1 uzasadnienia). Z zebranego materiału dowodowego wynika, że raporty dobowe w okresie objętym aktem oskarżenia sporządzali jedynie M. T., M. K. i R. B.,
2. oskarżona pobierała z kasy stacji benzynowej pieniądze na zakup towarów (str.1 uzasadnienia). Prawidłowa ocena materiału dowodowego pozwala na ustalenie, że oskarżona nigdy sama nie pobierała z kasy pieniędzy. Oskarżona otrzymywała zaliczki na zakup towarów od świadków M. K., M. T. i R. B., z których musiała się rozliczyć,
3. oskarżona przekazywała towar i faktury C. S.. Prawidłowa ocena materiału dowodowego pozwala na ustalenie, że oskarżona pozostawiała zakupiony towar na stacji przy ul. (...) w G. bądź przekazywała na inne stacje. Natomiast faktury oskarżona przekazywała pracownikom, od których pobrała zaliczkę wraz z kwotą pozostałą po zakupie,
4. oskarżona zachowywała dla siebie różnicę pomiędzy kwotami wpisanymi w raportach a widniejącymi na fakturach (str. 2 uzasadnienia). Prawidłowa ocena materiału dowodowego pozwala na ustalenie, że oskarżona zawsze rozliczała się z pobranych zaliczek i wpłacała do kasy różnicę pomiędzy kwotą zaliczki a kwotą wskazaną na fakturze,
5. na dokumentach sporządzonych i podpisanych przez oskarżoną (oświadczenia) oskarżona przyznała się, iż różnicę pomiędzy kwotą wpisaną w raporcie i na fakturze zabierała dla siebie (str. 11 uzasadnienia). Prawidłowa ocena materiału dowodowego pozwala na ustalenie, że na wskazanych dokumentach oskarżona nie oświadczyła, że zabierała dla siebie jakiegokolwiek pieniądze stanowiące własność pracodawcy.

Obrońca oskarżonej wniósł o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego M. L. (1) na okoliczność wskazaną w opisanym zarzucie, zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu, a ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej K. P., a przede wszystkim jej wniosek końcowy o uniewinnienie, okazał się w pełni uzasadniony.

Na wstępie Sąd Odwoławczy podnosi, iż w jego ocenie, Sąd Rejonowy w Gnieźnie w sposób właściwy, a w związku z tym wystarczająco wnikliwy i skrupulatny przeprowadził postępowanie dowodowe. Jednak po dokładnym zapoznaniu się z aktami niniejszej sprawy i pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Odwoławczy doszedł do wniosku, że Sąd Rejonowy, czyniąc ustalenia faktyczne, błędnie uznał, iż K. P. należy przypisać sprawstwo zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, nawet przy częściowej zmianie kwalifikacji prawnej. Sąd II instancji podnosi bowiem, iż właściwa ocena prawidłowo ustalonego stanu faktycznego przedmiotowej sprawy powinna prowadzić do wniosku, że brak jest materiału dowodowego, który w sposób jednoznaczny i nie budzący najmniejszych wątpliwości pozwoliłby na uznanie, że oskarżona dopuściła się czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk.

Sąd Okręgowy wskazuje, iż zasada in dubio pro reo odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, nie wolno jednak rozumieć jej jako reguły swoistego, uproszczonego traktowania wątpliwości. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość ta nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego (M. C., Polska procedura... , s. 359 oraz SN WR 107/91, OSNKW 1992, nr 1, poz.

14; por. nadto Z. Doda, J. G., Węzłowe problemy postępowania karnego w świetle orzecznictwa SN za lata 1991-1994, cz. I, PS 1996, nr 5, s. 47).

Podkreślić również należy, iż brak możliwości jednoznacznego ustalenia, w oparciu o dostępne i ujawnione dowody, stanu faktycznego to nic innego jak stan „niedających się usunąć wątpliwości”, do których nie tylko może, ale musi mieć zastosowanie reguła określona w art. 5 § 2 k.p.k. Wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne nie tylko wówczas, gdy wykazano niewinność oskarżonego, lecz również wtedy, gdy nie udowodniono mu, że jest winny popełnienia zarzuconego mu przestępstwa. W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia oskarżonego, negującego tezy aktu oskarżenia zostaną uprawdopodobnione. Co więcej, wyrok uniewinniający musi zapaść jednak również i w takiej sytuacji, gdy wykazywana przez oskarżonego teza jest wprawdzie nieuprawdopodobniona, ale też nie zdołano udowodnić mu sprawstwa i winy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2008 r., V KK 267/08, LEX nr 485030).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala z całą stanowczością stwierdzić, iż oskarżona K. P. jest sprawcą przypisanego jej przez Sąd Rejonowy czynu, tj. przywłaszczenia mienia na szkodę Przedsiębiorstwa (...) C. S., (...) Spółka jawna z siedzibą w G..

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż Sąd Okręgowy nie przystąpił do szczegółowej analizy zarzutów, jakie obrońca w apelacji podniósł pod adresem opinii biegłych, tj. B. L. i A. M. oraz nie znalazł potrzeby ponownego przesłuchania biegłego M. L. (1).

Zdaniem Sądu Okręgowego bowiem materiał dowodowy zgromadzony przez Sąd Rejonowy jest wystarczający do ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, a treść przedstawionych opinii w/w biegłych, mimo często niefortunnie użytych zwrotów sugerujących sprawstwo K. P., pozwala jednoznacznie **tylko na stwierdzenie jaka była różnica między kwotami wpisywanymi do raportów kasowych (dziennych), a fakturami przekazywanymi przez oskarżoną do księgowości przedsiębiorstw.**

Opinie biegłych potwierdzają niesporny fakt, że w Przedsiębiorstwie (...) nie były stosowane, stosowane zwyczajowo do dokumentowania rozchodu pieniędzy z kasy, dowody wypłaty **KW**, na którym osoba otrzymująca pieniądze potwierdza ich odbiór, i na którym to dowodzie podaje się także tytuł wypłaty oraz dowody wpłaty - **KP**. Z opinii biegłego M. L. (1) wynika, że do wyliczenia niedoboru będącego skutkiem nierozliczenia się oskarżonej z otrzymanych z kasy zaliczek na zakup towarów, niezbędne są informacje o wysokości kwot otrzymanych i wpłaconych do kasy. W aktach sprawy nie ma natomiast żadnego pisemnego dowodu na okoliczność kwot zaliczek pobranych przez oskarżoną z kasy przed dokonaniem zakupów i kwot wpłaconych do kasy po dokonaniu zakupu. Tę okoliczność można byłoby ustalić jedynie na podstawie zeznań świadków. W okresie objętym oskarżeniem osobami prowadzącymi kasę na stacji paliw przy ul. (...) w G. byli M. T., R. B. i M. K.. Świadkowie ci natomiast nie pamiętali jakie kwoty zaliczek (w ilość 212) przekazali K. P. z przeznaczeniem na zakup towarów do stacji paliw i jakie kwoty wpłaciła oskarżona do kasy po dokonaniu zakupów.

Słusznie podnosi obrońca zatem, że biegli B. L. i A. M. w ogóle nie ustalili kwot zaliczek pobranych przez oskarżoną z kasy na zakup towarów i kwot wpłaconych do kasy po dokonaniu zakupów. Nie sposób zatem przyjąć, co ustalił Sąd Rejonowy, że niedobór i wysokość szkody można wyliczyć dysponując wyłącznie raportami kasowymi, na których kwota zakupów nie odpowiada kwotom wskazanym na fakturach, gdyż w procesie dotyczącym przywłaszczenia mienia Sąd powinien wykazać na podstawie konkretnych okoliczności, że doszło do przywłaszczenia konkretnych kwot – cytowany już przez obrońcę wyrok Sądu Najwyższego (Lex Polonica 373888).

Zatem, aby ustalić, czy oskarżona rozliczyła się z zaliczek pobranych na zakup towarów, należy znać kwoty pobranych zaliczek i kwoty wpłacone do kasy. Nie ma więc w niniejszej sprawie jednoznacznych dowodów na to, jaka faktycznie kwota niedoboru powstała i kto ją spowodował, oraz czy kwota ta i przez kogo została przywłaszczona.

Słusznie konstatuje obrońca, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18.09.2003 r. w sprawie III KK 149/2002 wyraził następujący pogląd „Ewentualne sfalszowanie dokumentów samo przez się nie przemawia za tym, iż doszło do przywłaszczenia mienia. Działanie takie należy wykazać na podstawie konkretnych okoliczności i w odniesieniu do konkretnych kwot” (Lex Polonica 373888). Rozbieżność zatem pomiędzy kwotami wpisanymi w raporcie kasowym prowadzonym a kwotami wskazanymi na fakturze nie świadczy o popełnieniu przez oskarżoną przestępstwa przywłaszczenia mienia”.

Oskarżona K. P. przyznała, że osobiście dokonywała zawyżonych wpisów i podała przyczyny, dla których tak czyniła i dla których sporządziła obciążające siebie oświadczenia o przywłaszczeniu pieniędzy, zaprzeczając dalej konsekwentnie we wszystkich złożonych przez siebie wyjaśnieniach w sprawie, by dokonywała zaboru mienia i zdaniem Sądu Okręgowego, wbrew uzasadnieniu Sądu Rejonowego, nie sposób przyjąć, by wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie należało bezwzględnie uznać za niewiarygodne i nieprawdopodobne.

K. P. w okresie objętym aktem oskarżenia ciszyła się wyjątkowym zaufaniem C. S.. Praktycznie zajmowała się zaopatrzeniem stacji paliw należących do spółki. Jednocześnie sposób prowadzenia księgowości na stacji paliw na ul. (...) w G. pozwalał oskarżonej na dysponowanie pieniędzmi spółki, z których jednakże winna ostatecznie rozliczać się za pomocą faktur.

Raportyienne natomiast, mimo iż były dokumentami wewnętrznymi dawały, zdaniem Sądu Okręgowego, praktycznie nieograniczone możliwości wpisów fikcyjnych, co do rozdysponowanej bieżącej gotówki dziennej z kasy stacji benzynowej z czego, jak wykazało postępowanie dowodowe mogli skorzystać także inni pracownicy, jak również i sam C. S. wykorzystując stosunek poufności i zależności łączący go z oskarżoną, której pracownicy stacji mogli wydawać z kasy zaliczki na dokonywanie zakupów i rozliczać się z tych zaliczek bez dokumentów KP i KW .

Zdaniem Sądu Okręgowego przy ponownym rozpoznaniu sprawy nie zdołano rozstrzygnąć ponad wszelką wątpliwość, czy były dwie wersje raportów dziennych, tj. na „czysto” i na „brudno”, czy też sporządzano jedną wersję takiego raportu przedstawioną w postępowaniu przed Sądem Rejonowym.

Jak ustalono na podstawie materiału dowodowego, niektórzy pracownicy posługiwali się takimi pojęciami i wskazywali na taki sposób prowadzenia wewnętrznej księgowości. Wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego z zeznań świadka M. K. składającego zeznania w postępowaniu przygotowawczym – K. 92 – 93 nie wynika, by pod pojęciem brudnopisów określał on właśnie raporty kasowe sugerując tym samym, że stanowiły dokument wewnętrznego obiegu, podczas gdy księgowość była prowadzona na dokumentach potwierdzających rzeczywisty przepływ gotówki, tj. fakturach VAT i paragonach fiskalnych.

Świadek ten bowiem w zeznaniach tych podał: „Raportyienne czy zmianowe były sporządzane przez tego, co miał zmianę na nocce, a na dzień przeważnie raport wykonywała K. P., choć nie zawsze. Raporty tzw. brudnopisy pan S. zabierał do księgowej, te brudnopisy były wypełniane następnie na czysto. Pan S. nie ingerował w brudnopisy, które były przekazywane księgowej”.

Z tego fragmentu zeznań wynika, że „brudnopisy” były wypełniane na „czysto”. Na rozprawie świadek ten potwierdził, że – K.565 – „My prowadziliśmy brudnopis, a później to wszystko było zapisywane na czysto”.

Rację ma także obrońca, że wątpliwości co do prowadzenia tylko jednego rodzaju raportów kasowych można powziąć także na podstawie zeznań oskarżyciela posiłkowego. Za rozliczanie przychodów ze sprzedaży i kwotę gotówki w kasie odpowiedzialni byli pracownicy zmiany, którzy przed przyjęciem zmiany powinni sprawdzić stan kasy i potwierdzić ten fakt podpisem i pieczętką złożonym na raporcie kasowym. C. S. zeznał „Zalecenie moje było takie żeby na raportach kasowych były podpisy i pieczętki” (k - 522). „Wielokrotnie zwracałem uwagę na to, że nie podpisują raportów” (k-524). „Ja zaleciłem aby pobrać gotówkę na zakupy i się z niej rozliczyć. Ja zalecałem aby było to na piśmie” (K. 488). „Za zmianę byli solidarnie odpowiedzialni pracownicy zmiany, natomiast za pobrane zaliczki oskarżona. Pracownik miał potwierdzić zgodność w rozliczeniu odpowiednim wpisem i podpisem” (k. 489-490).

Ta część zeznań pokrzywdzonego, co słusznie podnosi obrońca w apelacji, której nie uwzględnił Sąd w uzasadnieniu, zasługuje na wiarę, gdyż okoliczności wynikające z zeznań przemawiają na korzyść oskarżonej oraz są potwierdzone innymi dowodami, w tym opiniami biegłych. Świadek M. S. (1) zeznał, że pracował na stacji paliw należącej do pokrzywdzonej na stanowisku sprzedawcy i do jego obowiązków należało prowadzenie raportów, na których na koniec zmiany wpisywał stan gotówki w kasie, sprawdzany przez pracownika przyjmującego zmianę „Na raporcie były podpisy zdający i odbierający. Obie osoby musiały się podpisać na jednym raporcie" (k-1189). Świadek D. K. zeznał „Kwota końcowa zmiany przekazywanej była jednocześnie kwotą początkową zmiany przyjmującej. My liczyliśmy pieniądze. Na podstawie liczenia stwierdziliśmy, że kwota wpisana w raporcie zgadza się z sumą znajdującą się w kasie. Raport był przeważnie podpisywany przez osoby zdające i przyjmujące" (k- 1222-1223). Świadek E. M. (2) zeznała „Raport podpisuję ja i panowie, którzy sporządzili raport ze stacji" (k - 858). „Ta procedura ma zapobiegać oszustwu. Jak przyszedliśmy do pracy to raporty były sporządzane w taki sposób jak teraz się sporządza. Były również podpisywane przez pracowników, którzy zdają zmianę. Wiem, że tak było bo jeszcze niektóre raporty leżały. Na raportach były też pieczątki" (k- 859). Również zdaniem biegłych B. L. i A. M. raporty dobowe, pomimo że stanowiły one jedynie dokumenty wewnętrzne, powinny być podpisane przez pracownika zdającego zmianę i przyjmującego zmianę, ponieważ w ten sposób osoba odpowiedzialna za gotówkę, która zdaje zmianę, poprzez złożenie podpisu przez osobę przyjmującą zmianę zwalnia się od odpowiedzialności za powierzone jej pieniądze. Biegła A. M. zeznała „Na raportach kasowych brakuje podpisów osoby, która sporządziła raport kasowy i jednocześnie przejmowała gotówkę od osoby przekazującej....Pracując jako główna księgowa i jako biegła rewident nie spotkałam się z taką sytuacją aby raporty kasowe były niepodpisane" (protokół z 30.08.2010 r.). Biegły B. L. zeznał „Raporty kasowe powinny być podpisane przez osoby je sporządzające, ponieważ osoba odpowiedzialna za gotówkę powinna podpisując takie raporty zwolnić się od odpowiedzialności za powierzone jej pieniądze. Raport powinien podpisywać i przyjmujący i sporządzający" (k- 955).

Tymczasem spośród wszystkich raportów przedstawionych sądowi, tylko na dwóch dokumentach znajdują się podpisy osób zdających i przyjmujących zmianę. Przytoczone dowody zatem istotnie wskazują na błędną ocenę wiarygodności zeznań świadków R. B., M. T., M. K. i wyjaśnień oskarżonej w części dotyczącej sporządzenia dwóch egzemplarzy raportów kasowych, egzemplarza „na brudno" i egzemplarza „na czysto". Z zeznań i wyjaśnień wyżej wymienionych osób wynika, że podstawą przekazania zmiany na stacji paliw przy ul. (...) w G. w 2002 r. były raporty kasowe sporządzone „na czysto", podpisane przez pracownika zdającego i przyjmującego zmianę. Tymczasem spośród ponad 200 raportów zabezpieczonych w aktach sprawy tylko dwa raporty są podpisane, co może świadczyć o tym, że są to jedynie brudnopisy tychże raportów.

Wyjaśnienia samej oskarżonej jak i zeznania świadków wskazujących na podwójne prowadzenie raportów kasowych nie zostały zatem w postępowaniu przed Sądem Rejonowym tak zdyskredytowane, by nie były nadal prawdopodobne. Taki stan rzeczy zatem sprawił, że powstały w sprawie daleko budzące wątpliwości, których usunąć się nie da i należało je rozstrzygnąć na korzyść oskarżonej. Nie można wykluczyć, że w tak prowadzonej rachunkowości było nieprawidłowości wskazywane przez oskarżoną, które jej nie obciążały i nie można wykluczyć, że raporty na „ czysto ” nie zostały dołączone do materiału dowodowego celowo, bowiem na tych raportach kwoty wydatkowe przez K. P. na zakup towarów mogły być tożsame z kwotami wskazanymi na fakturach.

Nie można zatem istotnie wykluczyć i tej wersji wydarzeń prezentowanych przez K. P., że pracodawca kazał oskarżonej zawiązać w raportach kwoty zakupów i oskarżona wykonywała polecenia pracodawcy. Rację ma bowiem obrońca, że gdyby oskarżona rzeczywiście przywłaszczyła część pieniędzy otrzymanych, w formie zaliczek z przeznaczeniem na zakup towarów, wówczas oskarżona mogłaby wyjaśnić, że części zakupów dokonywała na podstawie paragonów a nie faktur i dlatego jest rozbieżność pomiędzy kwotą faktur a kwotą wpisaną w raporcie, która uwzględnia również zakup bezfakturowej.

Wiarygodność zeznań C. S., należy także, wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego, oceniać poprzez pryzmat postępowania karnego prowadzonego przeciwko niemu w sprawie Sądu Rejonowego w Gnieźnie sygn. akt II K 390/07,

które jak to słusznie zauważa obrońca w apelacji, może świadczyć o gromadzeniu przez C. S. dowodów przeciwko pracownikom.

W postępowaniu tym C. S. został uznany za winnego między innymi podżegania pracowników do fałszowania dokumentów, w tym podpisów K. P., podżegania pracowników do poświadczenia nieprawdy, uporczywego naruszania praw pracowników i naruszanie; przepisów o ubezpieczeniu społecznym. C. S. nakazał pracownikom fałszowanie podpisu oskarżonej na wystawianych fakturach, pomimo że osobiście mógł wystawić fakturę i swoim nazwiskiem ją podpisać. Nakłanianie pracowników do fałszowania podpisów mogło mieć zatem na celu tworzenie przeciwko pracownikom dowodów, które w przyszłości miałyby zniechęcić pracowników do kierowania przeciwko pracodawcy roszczeń do Sądu Pracy.

Podzielić należy także uwagi obrony co do oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy w zakresie oświadczeń złożonych przez oskarżoną.

Dokonując oceny wyjaśnień Sąd Rejonowy uznał, że bezpośrednio po ujawnieniu procederu K. P. nie kwestionowała przywłaszczenia pieniędzy powierzonych jej przez pracodawcę i przyznała się do kradzieży pieniędzy (str. 16 i 17 i uzasadnienia). Powyższe ustalenie jednak nie wynika z wyjaśnień oskarżonej i podpisanych przez nią oświadczeń. W toku postępowania przygotowawczego, gdy oskarżona nie korzystała z pomocy obrońcy, oskarżona wyjaśniła, że nigdy nie przywłaszczyła pieniędzy otrzymanych na zakup towarów i z wszystkich kwot rozliczyła się. Pieniądze na zakup towarów otrzymała od pracownika prowadzącego kasę, który zapisywał kwotę zaliczki, a następnie po dokonaniu zakupu zwracała resztę do kasy i przekazywała fakturę (k-89).

W dalszych wyjaśnieniach oskarżona podała, że napisała oświadczenia znajdujące się na karcie, jak stwierdziła pod przymusem i pod dyktando głównej księgowej A. B. oraz opisała zachowanie C. S., którego się obawiała.

Rację ma obrońca, że szczegółowa analiza złożonych przez pracowników oświadczeń znajdujących się w aktach wskazuje na to, że oskarżona podpisała jedynie oświadczenie, że zobowiązuje się do spłacenia różnicy z faktur w kwocie wyliczonej przez księgową i nie poświadczyła, że pieniądze te przywłaszczyła, podczas, gdy świadek M. T. takie oświadczenie podpisał „Zawyżalem kwoty faktur na raportach i różnicę brałem do kieszeni...” (k-7).

Słusznie zauważa także obrońca, że z ilości sporządzonych przez oskarżoną oświadczeń, każde innej treści – K.3, 6 i 10 wynika, że oświadczenia mogły być sporządzane pod przymusem i pod dyktando pracodawcy.

Nie można zatem wykluczyć i tej wersji wydarzeń, że prawidłowa ocena wyjaśnień oskarżonej pozwala na ustalenie, że oskarżona nigdy nie przyznała się do przywłaszczenia pieniędzy a oświadczenie o zwrocie kwoty wyliczonej przez księgową napisała pod presją i w obawie o utratę pracy.

Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie treść orzeczenia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w wyroku z dnia 23.10.2007 r. w sprawie II AKa 290/07 cytowanego w apelacji, gdzie Sąd wyraził następujący pogląd „Wykorzystanie przez Sąd przeciwko oskarżonemu dowodu w postaci sporządzonego przez niego - jeszcze przed nadaniem mu statusu podejrzanego i uzyskaniem wynikającym z tego tytułu gwarancji procesowych - oświadczenia (pisma), stworzonego na potrzeby danego procesu, w którym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu potem przestępstwa (którego to przyznania nie potwierdził później w żadnym z wyjaśnień złożonych, przed właściwymi organami procesowymi) i nadanie tak uzyskanemu dokumentowi rangi rozstrzygającego dowodu w kwestii sprawstwa i winy tego oskarżonego, stanowi naruszenie wynikające z Konstytucji RP. Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz Kodeksu Postępowania Karnego prawa do sprawiedliwego i rzetelnego procesu" (Lex nr 327527). Załączone do akt pisemne oświadczenia oskarżonej nie zostały co prawda sporządzone na żądanie organu procesowego lecz pracodawcy, jednakże w ocenie Sądu Okręgowego nie mogą one stanowić rozstrzygającego dowodu świadczącego o popełnieniu przez oskarżoną zarzucanego jej czynu.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że w sprawie występują niedające się usunąć wątpliwości, których nie wyjaśniała racjonalna ocena dowodów.

Przytoczone okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego nie pozwalają na sformułowanie ostatecznego wniosku o niebudzącej wątpliwości winie i sprawstwie K. P.. W tej sytuacji na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżoną od przypisanego jej czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu w sprawie Sąd Okręgowy obciążył Skarb Państwa.

Ł. M. W. E. T.